

Sủng Phi Bướng Bình Của Vương Gia

Contents

Sủng Phi Bướng Bình Của Vương Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44

Sủng Phi Bướng Bình Của Vương Gia

Giới thiệu

nhân vật chính là nữ chính muốn nghèo ngao thiên hạ cùng tổng tiêu đầu. Nhưng giữa đường lại gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-buong-binh-cua-vuong-gia>

1. Chương 1

Trong Phượng Thiên Thành gần đây có quán trà sắp khai trương.

Trên tấm biển treo trên lầu phòng đề bốn chữ vàng kim to “Quán trà Long Phượng”

Cư dân Phượng Thiên Thành thấy quán trà này trang hoàng hoa lệ đã lâu nhưng vẫn không khai trương buôn bán, nhiều người đã bắt đầu khó chịu, lại thấy trên tường trước quán dán một tấm giấy màu đỏ—

Tuyển:

Hai người chưởng quỹ, bao ăn bao ở, đãi ngộ tốt.

Mấy người đầu bếp, bao ăn bao ở, đãi ngộ tốt.

Mấy người bồi bàn, bao ăn bao ở, đãi ngộ tốt.

Mấy người nữ đầu bếp, bao ăn bao ở, đãi ngộ tốt.

Kể có ý, xin mời vào trong phòng vấn.

Tấm giấy này dán lên, đầu đường cuối ngõ không có ai không thảo luận, chủ tử tiệm trà này có phải có vấn đề không?, quán trà sắp khai trương mà bây giờ chưa có đủ người làm.

Tin tức này truyền đi xôn xao khắp Phượng Thiên Thành, rất nhiều người chắc chắn quán trà Long Phượng trong vòng nửa năm sẽ đóng cửa, bởi vì có một chủ nhân không biết tính toán tỉ mỉ.

Bất kể như thế nào, quán trà này cũng thiếu công nhân...

Người có hứng thú hãy triệu tập vào bên trong đi!

Chương 1

Nàng như gió xuân phất qua tâm hồn tuyệt vọng.

Vừa như đông dương chiếu sáng tiền đồ âm u.

An ủi tất cả nỗi bi thống.

Mang cho ta dừng khí sinh tồn...

Một nam tử cao gầy trên tuần mã, rong ruổi trên đất trời đầy bụi bặm.

Lẽ ra trên gò má phải có nét tuần mỹ của tuổi trẻ, nhưng khuôn mặt lại tràn ngập vẻ tang thương, thân áo Nhược Tuyết trắng sáng lại dính vào một tảng lớn đỏ thẫm. Hắn cố nén đau đớn truyền từ bả vai, nơi đang bị một đoạn mưa tên bắn vào.

Thân phận hắn là hoàng thân quốc thích, nhưng gian nhân vì tranh đoạt quyền lực, thừa dịp lúc trời tối xông vào Vương phủ sát hại cha mẹ hắn, may mắn hắn được tôi tớ trợ giúp, một mình trốn thoát.

Thù giết cha mẹ, cốt nhục là hắn không thể không trả, hận ý không ngừng tán loạn trong lòng, hắn liều lĩnh muốn ở lại nhưng tổng quản lại muốn hắn trốn đi, huyết mạch của Lãnh thị nhất định phải giữ được, ngày sau mới có cơ hội báo thù.

Hắn trốn ra được nhưng Vương phủ hơn trăm mạng người trong một đêm chết hết không còn một ai.

Hắn muốn trở về nhưng nghĩ đến tổng quản ân cần dạy bảo, di ngôn của cha mẹ muốn hắn—phải sống thật tốt.

Hắn hận! Không nghĩ tới người kia vì tranh đoạt quyền lực, xuống tay độc ác như thế, còn thần thông quảng đại thu mua quan phủ, bao che tội ác của chúng.

Trước khi chân tướng được sáng tỏ, tính mạng hắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hắn cả đêm rời khỏi Phượng Thành, một đường đi đến Hãn Châu Thành ở phía Nam.

Nhưng phía sau truy binh tựa hồ không buồn tha hắn, nhất định nhỏ cỏ tận gốc.

Vừa vào đến trong thành, hắn liền vứt bỏ ngựa, lẩn vào trong đám người. Mặc dù bị thương nặng, hắn vẫn trấn định như cũ, nhưng là vết thương trên bả vai không ngừng rỉ ra máu tươi, tiếp tục như vậy nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng hắn. Khi hắn thật vất vả tìm được một quán trọ lại thấy trước cửa có mấy tên quan binh, nhìn như đang kiểm tra nhân sĩ ra vào.

Đáng chết, hành tung hắn có thể bị phát hiện, có người biết hắn đến Hãn Châu Thành...

Bất đắc dĩ, hắn phải kéo đi một thương thể rời khỏi quán trọ, đi đến nơi có ít người.

Qua một lúc lâu, hắn đến ven hồ Thành Nam, nhìn thấy cách đó không xa có toà dân trạch, trên tấm biển có mấy chữ to “Tiêu cục Hùng Phách”.

Hắn thở hổn hển, cảm thấy tầm mắt bắt đầu mơ hồ, cơ hồ có thể rơi nhanh vào bóng tối, nhưng sâu trong lòng hắn vẫn còn ý niệm chống đỡ.

Hắn không thể ngã, nếu ngã xuống sẽ mất hết tất cả, cha mẹ chi thù, còn có mấy trăm oan mạng chết ở Vương phủ, không ai có thể thay hắn giải mối oan thù này...

Hắn không thể ngã xuống!

Hắn lao đảo đi đến cửa sau toà nhà, phát hiện cửa không khoá liền lẳng lặng chui vào. Vừa đúng lúc tiêu cục mở tiệc ăn mừng nên không ai phát hiện hắn chuồn êm đi vào.

Sắc mặt hắn tái nhợt, dưới đêm trăng, hắn không biết nên đi hướng nào, chỉ muốn tìm một chỗ để hắn an tâm nghỉ ngơi.

Cuối cùng hắn vô lực đi về phía trước, hư mềm ngồi ngay đó, dừng ở bên ngoài một gian phòng thờ dốc.

Trước mắt, bóng tối không ngừng đánh tới, cuốn hắn vào tấm màn đen bất tận, chỉ là hắn vừa nhắm mắt, sống hay chết cũng không ai biết được...

Không! Hắn không thể hôn mê!

Nhưng là hắn mất máu quá nhiều, không thể ngăn cản mí mắt từ từ rơi xuống.

Đã bao lâu hắn không ngủ rồi hả? Hắn mê mê mõi mõi, vô lực thở hổn hển.

Hắn lúc này tựa như con thú sắp chết, chỉ cần chưa tới mấy canh giờ nữa, hơi thở sẽ không còn, không còn sức để hô hấp nữa.

Bất chợt, cửa gỗ mà hắn tựa lưng vào bỗng mở ra, một người mặc nam trang màu trà chuẩn bị lén lút chạy ra.

Hắn chú ý nhìn lên, nam nhân này thật ra là nữ giả nam trang, thấy ngoài cửa có khách không mời mà đến, mắt nàng trợn lên, cái miệng nhỏ cũng mở to ra, chuẩn bị lớn tiếng kêu người.

Nhưng là một lúc sau, cái miệng nhỏ nhắn liền ngoan ngoãn khép lại. Nếu nàng lớn tiếng kêu thì chẳng phải bị người ta phát hiện trốn ra ngoài chơi sao?

Nàng tỉ mỉ nhìn cả người đầy máu của nam nhân trước mặt, hình dáng kia nàng chưa từng gặp qua.

“Đừng, đừng kêu! Nếu không, nếu không ta giết chết ngươi...” Hắn cơ hồ đã chống đỡ không nổi, nhưng trong miệng còn nói ra lời uy hiếp.

Nàng bắt mắt phòng má. Tên xú nam nhân này lại dám đe dọa nàng! Cô gái mất hứng đá đá thân thể hắn, phát hiện hắn căn bản không cách nào nhúc nhích, nguyên lai là một con con cạp giấy, trông khá mà không dùng được!

“Hừ, ta sẽ đi tìm cha ta cùng ta đại ca, nói ngươi là Hái Hoa Đại Đạo, bọn họ nhất định sẽ đem ngươi chặt làm trăm mảnh!” Nàng mất hứng nói, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, bước chân lại chần chờ.

Nếu như nàng đi gọi cứu binh, như vậy nàng muốn chuồn êm ra cửa chuyện, không phải lộ ra sơ hở sao? Như vậy, ngày sau muốn ra ngoài lại càng thêm khó khăn.

Haiz! Nàng suy nghĩ trong chốc lát, nhìn nam tử nằm dưới đất, cuối cùng kéo hắn tiến gian phòng ở bên trong rồi đóng cửa gỗ lại.

Nhìn hắn tướng mạo tuấn mỹ, xiêm áo cũng là hàng thượng đẳng, thoát nhìn như chính phái nhân sĩ, nhưng vì sao trên người nhưng đều là vết thương?

Nàng năm nay mười hai tuổi, dáng người xinh xắn như một con gấu bông, nghiêng đầu nhìn nam nhân trọng thương, thấy trên bả vai hắn không ngừng chảy ra máu tươi, nàng không đành lòng, chỉ đành đành hết hơi sức để nâng hắn lên giường nghỉ ngơi.

Nàng xoay người đi đến chậu nước lấy khăn, dùng kéo cắt bỏ lớp y phục đã dính đầy máu tươi, lau sạch sẽ vết thương trên vai sau đó bôi Kim Sang Dược lên.

“Ừm!” Hấn rên lên một tiếng, trên miệng nhất thời có thêm một cái tay nhỏ bé.

Đừng kêu, đừng kêu!” con gấu bông khấn trương nói, “Người la lên sẽ có phiền toái đó!” Nếu như cha cùng đại ca tới, sợ rằng nam nhân này sẽ bị chặt làm trăm mảnh, dù sao nàng thiên kim tiểu thư, không có bất kỳ nam nhân xa lạ có thể bước vào trong phòng của nàng.

Nam tử nằm ở trên giường nàng, bởi vì đau đớn mà bất tỉnh đi, trong phòng chỉ còn lại hô hấp của hắn, cùng với tiếng lòng nhảy loạn của nàng...

Hấn, năm nay mười bảy tuổi, là tiểu Vương Gia của Đức phủ thân Vương.

Bởi vì bị người xấu làm hại, trong vương phủ trên trăm mạng người trong một đêm đều bị hỏa hoạn giết chết, cha của hắn mẹ cũng không thể may mắn thoát nạn.

Mà hắn, Lãnh Thanh Phách, trở thành huyết mạch duy nhất còn sống của Đức phủ thân Vương.

Khi hắn lần nữa mở mắt ra thì phát hiện mình ở trong một căn phòng xa lạ, phù dung trường màu hồng rũ xuống, hắn nằm trên cái giường tràn đầy mùi thơm.

Thân thể của hắn giống như bị tảng đá lớn đè ép, căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ cần vừa động, sẽ chạm đến vết thương trên vai, cái này giống như tê liệt đau đớn, làm hắn toàn thân cũng cảm thấy nóng...

Khát quá. Hấn nheo con mắt, nhìn về bên ngoài trường, trong phòng tựa hồ không có ai.

Hồi tưởng lại lúc bất tỉnh nháy mắt kia, hắn tựa hồ nhìn thấy một tiểu nam hài... Không, hắn là tiểu cô nương, bởi vì nàng hay nói tới nói lui, tỉ mỉ non nớt, hiển nhiên là một tiểu cô nương xinh đẹp.

Hấn vẫn còn ở trong tiêu cực sao? Là nàng cứu hắn sao?

Khi trong đầu hắn đầy nghi vấn, bên trong phòng đồng thời xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn, nàng đầu tiên là rón ra rón rén đi tới trước giường, tiếp liền vươn tay nâng phù dung trường.

Mà hắn lập tức nhắm mắt lại, giả bộ còn chưa tỉnh.

Hùng Bảo Bảo lúc này đã thay cho nam trang ra, khôi phục bộ dáng nữ nhi, nàng mặc quần áo màu xanh dương, tóc dài tùy ý trở thành hai cái bím tóc, nhìn rất thanh thuần đáng yêu.

Một đôi mắt tròn nhanh như chớp nhìn hắn, cuối cùng, nàng để chén thuốc vào bên cạnh, thưởng thức diện mạo hắn.

“Ai, người cũng hôn mê hai ngày rồi, thế nào còn chưa có tỉnh lại nha?” Nàng đưa ra đầu ngón tay bưng bình, đầm đầm gương mặt của hắn.

Da thịt của hắn không thô tháo giống ca ca Hùng Phách của nàng, diện mạo cũng tuần mỹ hơn rất nhiều, nhất là thời điểm ngủ say, dịu dàng tựa như con nít...

Cùng với Đại Hùng ca ca tục tăng vừa thô lỗ hoàn toàn bất đồng!

Ai, đáng ghét hắn thật là đẹp mắt. Hùng Bảo Bảo nháy mắt mấy cái, mười hai tuổi, nàng đã phân biệt được diện mạo nam nhân đẹp hay không rồi.

“Mẹ ta kể, chờ ta lớn hơn chút nữa, sẽ gả cho nam nhân Hấn Châu Thành.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm lầu bầu, “Nhưng là ta không hiểu nha, tại sao cô nương lớn lên nhất định phải lập gia đình? Ta à, ta không muốn lập gia đình, ta muốn giống đại ca ta, thừa kế tiêu cực, chẳng những sẽ không bị người khác xem thường, còn có thể du sơn ngoạn thủy khắp nơi, làm một hiệp nữ tự do tự tại!”

Một lúc lâu, thấy nam nhân trên giường không có động tĩnh, nàng bưng chén thuốc đặt ở bên cạnh lên.

“Ta mới vừa len lén đi đến phòng bếp, vừa lúc có một sư huynh bị thương, phía sau đang nấu thuốc.” Nàng múc một muỗng thuốc thổi nguội đưa tới bên miệng hắn.

Thấy hắn vẫn chưa tỉnh, nàng phồng má, tức giận dùng sức nặn miệng của hắn, đổ nước thuốc vào.

Thình lình, hắn bị sặc nước thuốc, hai mắt mở ra.

“Khụ, khụ...” Hắn sặc đến cơ hồ chảy ra nước mắt.

“Thật tốt quá, người đã tỉnh!” Nàng đem thuốc trong tay đưa cho hắn.”Tự người uống đi!”

“Người muốn sặc chết ta sao?” Hắn tức giận mở miệng, thanh âm không còn hơi sức.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, đối với nam nhân kiêu ngạo yếu mệnh này nói: “Nếu như mà ta không có ra tay cứu người, người cũng chết ở cửa phòng ta a!”

Khur! Nơi nào tốt không nằm, lại cố tình chọn ở bên ngoài gian phòng của nàng. Nếu không phải đêm đó nàng đã nữ giả nam trang chuẩn bị ra cửa, sợ cha cùng đại ca phát hiện, nếu không nàng không cần cứu hắn một mạng đấy!

Hừ, cũng tại hắn, hại nàng không có cách nào đi hội chùa xem náo nhiệt.

Hiện tại cái xú nam nhân này còn dám phát cẩu với nàng, cũng không biết nàng là ân nhân cứu mạng của hắn!

Nàng quyết nâng môi mềm mại, mang theo một đôi mắt to tràn đầy oán giận. Nàng tựa như một cái đầm trong suốt nước hồ, dễ dàng có thể nhìn thấu tâm sự của nàng.

Lãnh Thanh Phách mặc dù còn là một thiếu niên, nhưng từ nhỏ trong quan trường người lừa ta gạt, đối mặt với những chuyện đã xảy ra, vừa nhìn liền biết nàng sinh trưởng hoàn cảnh đơn thuần.

Người là ai?” Nàng nháy mắt, tò mò hỏi.

“Người bây giờ hỏi, sẽ không quá chậm sao?” Lãnh Thanh Phách nheo con mắt, “Ta đại khái có thể giết người diệt khẩu.”

Nàng không sợ, ngược lại xuy một tiếng.”Hừ! Ta có cùng sư phụ tập võ, bằng cái người bệnh như người làm sao có thể đánh thắng ta?”

Hắn nâng hai hàng lông mày, giọng điệu nàng thật đúng là cuồng vọng, một chút thể diện đều không để lại cho hắn, hắn lại ăn nhờ ở đậu, bất kể như thế nào cũng phải nhịn xuống.

“Huống chi...” Nàng chuyển đôi mắt nhanh như chớp.”Đừng quên người bây giờ bị thương, chỉ cần người chọc giận ta, ta có thể thừa dịp người ngủ say lúc dùng gối thêu hoa đè người chết!”

“Khó trách cổ nhân nói: Độc nhất là tâm địa đàn bà.” Lãnh Thanh Phách cau mày, không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ mà đầu cũng không phải đàn.

“Vậy người chính là tiểu nhân a!” Miệng của nàng so với trong tưởng tượng hắn lợi hại hơn.”Bằng không làm sao người cả người là máu? Có phải buổi tối làm trộm hay không?, không cẩn thận bị bắt?”

Nhìn thấy trong con người hắn thoáng qua đau thương, coi như nàng tuổi nhỏ, cũng có thể cảm nhận được bi thương của hắn. Nàng không có hỏi nhiều, chỉ là đưa ra tay nhỏ bé vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Cha ta với đại ca ta từng nói cho ta biết, ai trong thế giới này đều phải trải qua nhiều cảm xúc khác nhau, dù tốt hay không tốt, miễn là miệng vẫn còn hô hấp thì phải tranh nhau sống cho tới hơi thở cuối cùng.”

Một cô nương nhỏ tuổi lại có thể nói ra đạo lý như thế. Lãnh Thanh Phách không khỏi ngược nhìn nàng, nghiêm túc mà nói, dáng dấp nàng không đẹp, đoan chính dịu dàng cũng không có, chỉ có nét thanh tú, tính nghịch của một tiểu cô nương.

Nhưng là... Lòng hắn ban đầu tràn đầy tuyệt vọng, chỉ vì một câu nói của nàng, giống như có trận ấm áp gió xuân chậm rãi thổi qua, mang cho hắn dũng khí to lớn.

Đúng nha! Hắn cũng hiểu đạo lý này rồi, nếu không lấy dũng khí đối mặt sự thật, thế là không phải phụ lòng mấy trăm mạng người ở Vương phủ sao?

Nhất là cha mẹ hắn!

Hắn nhất định phải khoẻ lại, mau chóng lật lại huyết án ở Vương phủ.

Lãnh Thanh Phách nghĩ thế, lập tức bưng chén thuốc, không quản có nóng hay không mà uống vào.

“Oa, người thật dũng cảm a!” Đứng như thế mà hắn có thể một hơi uống sạch. Hùng Bảo Bảo lộ ra ánh mắt khâm phục. “Cho nên sau này dù có bất cứ chuyện gì người nhất định cũng cần răng nuốt vào nha.”

Không biết vì sao, nàng tựa như mặt trời ấm áp, chiếu sáng đường đi phía trước cho hắn. Dung nhan thanh tú này sẽ mãi in sâu trong tâm trí hắn, không bao giờ mờ phai.

Hùng Bảo Bảo giấu Lãnh Thanh Phách trong phòng mình suốt bốn ngày rồi.

Bốn ngày này, nàng gạt người nhà, len lút nuôi hắn, ngay cả tỳ nữ của nàng cũng không biết trong phòng có một nam tử đang ẩn dấu.

Nhưng giấy không gói được lửa, mọi chuyện rồi cũng bị phát hiện.

Nàng vì chữa trị vết thương trên vai hắn, thỉnh thoảng trộm mấy lọ Kim Sang Dược; hơn nữa sức ăn của hắn không khác Hoà sư huynh là mấy nên một người thường ngày ăn cơm như mèo lại kêu tỳ nữ mang nhiều cơm như thế, không thể không có người sinh nghi.

Cho nên... Sự việc đã bại lộ rồi.

Đêm nay, Lãnh Thanh Phách ngồi trước bàn, bới cơm ăn một cách mãnh liệt, khoẻ miệng còn dính vài hạt cơm.

Hùng Bảo Bảo ngồi đối diện, kinh ngạc nhìn tướng ăn của hắn. Nàng nghĩ hắn sẽ buồn bã, mệt mỏi vài ngày, không ngờ sau khi tỉnh hắn ăn ngủ như một người bình thường, đúng giờ là lại uống sạch thuốc.

Nàng không biết hắn muốn nhanh nhanh hồi phục sức khoẻ như thế là bởi vì kế hoạch của hắn.

Vừa lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị người dùng sức đá văng, — một nam nhân lưng hùng vai gầu bước nhanh đến.

“Hùng Bảo Bảo!” Nam nhân vừa thấy được Lãnh Thanh Phách, liền giận không kiềm được gầm nhẹ, mà trong phòng hai người cũng lập tức đứng lên.

“Đại, đại ca...” Nàng toàn thân run rẩy, không nghĩ tới huynh trưởng lại đột nhiên xuất hiện.

Tay chân nàng hỗn loạn, không thể giấu Lãnh Thanh Phách nữa, chỉ có thể ngăn trước mặt bởi vì đại ca đã chuẩn bị vùng nắm đầm lên mặt hắn.

“Hùng Bảo Bảo, muội tránh ra cho ta!” Hùng Phách gầm nhẹ, giống như sấm đánh loại.”Ta nhất định đánh tiểu tử này cho đến Phán quan cũng không nhận ra hắn...”

Đại ca, không cần a! Hắn đã bị thương, huynh đánh thêm lần nữa, hắn sẽ không toàn mạng!” Nàng chặn ngang ôm lấy huynh trưởng.

“Hắn dám bước vào trong phòng của muội, đó là bước vào con đường chết!” Hùng Phách giận dữ quát trời, nếu không phải muội muội ngăn hắn lại, hắn sớm chém nam tử xa lạ trước mắt thành hai khúc.

“Lãnh Thanh Phách, người chạy mau, chạy mau ——” Hùng Bảo Bảo hơi sức nhỏ, thật sự không ngăn được Đại Hùng ca ca, chỉ đành phải xoay người ngăn trước mặt Lãnh Thanh Phách.

Lãnh Thanh Phách thấy nơi mình ẩn náu đã bị phát hiện, tối nay lại náo loạn như thế, Hùng gia nhất định bắt hắn tới Quan phủ, một khi hắn bị bắt án oan kia sẽ không giải được nữa.

Sẽ không ai thay hắn báo thù, không ai có thể khôi phục uy danh của Vương phủ, càng không có người vì hắn xử lại án này...

Không được, hắn không thể bị bắt!

Dù thế nào đi nữa vết thương cũng sắp khỏi, hắn nên phải rời đi nha. Chỉ là đi lần này khi nào mới có thể gặp lại được nàng, cảm tạ ân cứu mạng của tiểu cô nương này?

“Đi mau nha!” Hùng Bảo Bảo khê hô.”Đại ca ta giận thật!”

Lãnh Thanh Phách cắn răng, nhét ngọc bội Thanh Long vào tay của nàng.”Ta sẽ quay trở về tìm người.”

Hùng Bảo Bảo cau mày, nắm chặt ngọc bội trong tay.

Sau một khắc, Lãnh Thanh Phách vội vàng đẩy cửa sổ ra, rời khỏi gian phòng.

“Đáng chết!” Hùng Phách muốn đuổi theo, bất đắc dĩ lại bị muội muội dùng sức ôm.

“Đại ca, đừng đuổi theo!” Hùng Bảo Bảo liền mạng ôm lấy đại ca, vì muốn Lãnh Thanh Phách có thêm chút thời gian chạy trốn.

“Hùng Bảo Bảo!” Hùng Phách quay đầu lại trợn mắt nhìn chằm chằm muội muội.” Muội lại dám giấu một nam tử xa lạ ở trong phòng?!”

Hùng Bảo Bảo rút bả vai lại, lui về phía sau mấy bước, nắm ngọc bội trong tay, cảm nhận được cái lạnh như băng của ngọc bội xông vào đầu.

Ô... Nàng thẩm á!

Cha và đại ca chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng, mà cái người xuất hiện trong phút chốc kia, lại biến mất không rõ tung tích.

Nhưng nàng nhất định không nghĩ tới, chuyện đã xảy ra này, lại làm cho nàng và nam nhân kia cả đời dây dưa không rõ...

2. Chương 2

Tám năm sau.

Tiêu cục Hùng Phách buôn bán ngày càng lớn, ngay cả người trong cung thỉnh thoảng cũng tìm đến, một là nhờ tiêu cục vận chuyển hàng hoá quý giá hoặc tiền bạc.

Thấy tiêu cục buôn bán phát triển như thế, người người không khỏi giơ tay tán thưởng: Hùng Phách quản lý tốt tiêu cục, Hùng Bảo Bảo lại trở thành trợ thủ đắc lực của đại ca.

Chuyện xảy ra tám năm trước kia không ngờ trong hoạ cũng có phúc.

Nhớ ngày đó, nàng mười hai tuổi đã dám chứa chấp một người đàn ông xa lạ, hơn nữa còn cho hắn vào ở trong khuê phòng mình vài đêm. Tin tức vừa truyền ra, tất cả nam nhân trong tiêu cục đều hận không thể chém chết được tên khốn kiếp đã chạy thoát kia.

Cũng bởi vì đợt phong ba này, cha con Hùng Phách trông coi nàng nghiêm túc hơn, cuối cùng là ra khỏi cửa làm việc cũng mang nàng bên mình—chỉ là đương nhiên có điều kiện, Hùng Bảo Bảo phải tập võ, luyện công không giống như kẻ nữ bình thường đánh đàn, thêu thùa.

Người vui sướng dĩ nhiên là nàng, thay vì cả ngày đợi trong nhà, suốt ngày theo mẫu thân học mấy cái nữ công gia chánh nhàm chán, nàng thả ngày ngày bên ba bên ngoài.

Tất cả đều như nàng mong muốn, đợi đến khi nàng đủ tuổi, Hùng Phách cũng bắt đầu để nàng giúp một tay.

Hôm nay, Hùng Bảo Bảo nghe nói có quan phủ tìm đến, hơn nữa cuộc trao đổi này cũng lớn, muốn tiêu cục có thể vận chuyển hơn mười vạn hoàng kim.

Wow! Đây là một số lượng không tưởng nha!

Lúc này Hùng Bảo Bảo núp sau cửa phòng khách nghe lén ca ca nói chuyện với quan gia.

Từ cuộc đàm thoại của bọn họ nàng biết được Hãn Châu Thành lần thu thuế hơn mười vạn hoàng kim, quan phủ thấy chỉ có phái binh hộ tống thì chưa đủ an toàn nên mới tìm tới tiêu cục Hùng Phách, hy vọng bọn họ cùng nhau hộ tống số thuế này.

Wow! Nàng lớn như vậy cũng chưa từng hộ tống nhiều tiền như thế, mười vạn hoàng kim vượt quá xa so với tưởng tượng của nàng.

Hùng Bảo Bảo nín thở trầm ngâm nghe.

“Hy vọng tiêu cực có thể nhận nhiệm vụ này.”

Hùng Phách cau mày, có chút do dự. Đối với nhiệm vụ lớn như vậy trong lòng có chút bất an là điều bình thường, huống chi lần này lại có liên quan đến hoàng cung, áp lực càng không thể hình dung.

“Loại nhiệm vụ trọng trách này...” Thành thật mà nói, hắn không muốn nhận cuộc trao đổi này, dù sao nếu xảy ra chuyện không may cũng không thể dùng tiền là có thể giải quyết được.

“Hùng gia đừng lo lắng, chúng ta sẽ phái thêm binh lính cùng ngài hộ tống số thuế này đến kinh thành.” Quan gia nỗ lực thuyết phục Hùng Phách.

Đại ca mau đáp ứng a! Hùng Bảo Bảo núp ở một bên gấp gáp. Chẳng lẽ đại ca không hiểu nếu lần hộ tống này thành công tiếng tăm của tiêu cực càng thêm lẫy lừng sao.

Đến lúc đó, không chỉ Hùng Phách tiêu cực của bọn họ nổi danh khắp Dương Thiên, còn có thể được Hoàng Thượng triệu kiến, ban thưởng một phen thật lớn.

Kể từ từ đó, bọn họ sẽ được trọng dụng, không phải làm mấy cái nhiệm vụ kỳ quái nữa.

Hùng Bảo Bảo tràn đầy mong đợi, bởi vì bọn họ có thể được vào Hoàng cung, tận mắt nhìn diện mạo của Hoàng Thượng.

Còn nữa, nghe nói tần phi trong cung đều là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, ngay cả tiểu cung nữ cũng là mỹ nữ được chọn lựa tỉ mỉ, làm cho người ta có cảm giác như bước vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Nghĩ tới những hình ảnh ấy, lòng nàng ngứa ngáy, tò mò, hận không thể thay đại ca đáp ứng cuộc trao đổi này.

“Để cho ta suy nghĩ thêm mấy ngày nữa đi.” Hùng Phách cảm thấy cuộc trao đổi này ẩn dấu nhiều nguy hiểm.

Mặt quan gia liền biến sắc, không nghĩ tới tiêu cực lớn nhất Hãn Châu Thành còn không muốn nhận cuộc trao đổi này, vậy ai có thể mạo hiểm nhận đây?

“Đại ca!” Hùng Bảo Bảo rút cuộc không nhịn được nhảy ra ngoài.

Nàng lúc này không giống những cô nương bình thường đoan trang, nhu nhược, mặc quần áo xinh đẹp mà thay vào đó là một bộ y phục thoải mái, dễ dàng tự do hoạt động, mái tóc dài đen nhánh cũng được buộc đơn giản, gọn gàng.

“Bảo Bảo?” Hùng Phách cau mày, trong lòng có dự cảm không tốt lành. Mỗi khi muội muội hần lộ ra vẻ mặt này thì chắc chắn mọi chuyện sẽ lệch đường ray.

“Lần này tiêu cực chúng ta nên nhận đi.” Hùng Bảo Bảo cổ xúy. “Nếu hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta có thể không lo ăn mặc ít nhất ba năm hoặc năm năm, nếu Hoàng Thượng vui mừng thì tiêu cực chúng ta danh lợi song thu.”

Nghe nàng phân tích lợi ích, quan gia bên cạnh liền chết gật đầu phụ họa.

“Nhưng là...” Hùng Phách vẫn có chút do dự.

“Đại ca!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn. “Chẳng lẽ huynh muốn như cha suốt đời ở cái tiêu cực nhỏ nhoi này? vĩnh viễn chỉ biết nhận những nhiệm vụ kỳ quái, không có chút tiếng tăm lừng lẫy?”

Lời này đâm đúng chỗ đau của Hùng Phách. Hắn thề sẽ làm cho tiêu cực khác trước hơn, nhưng khổ nỗi không tìm được cơ hội, nay cơ hội đã tìm tới cửa nếu như hắn không nắm bắt thì chẳng phải như tiểu muội nói cả đời chỉ là kẻ vô danh.

“Được, ta nhận vụ này.” Thái độ Hùng Phách có sự thay đổi, từ do dự đổi thành đồng ý chắc chắn.

Quan gia vừa nghe, trên mặt lộ ra nụ cười. “Cảm tạ Hùng gia dốc sức giúp đỡ, mấy ngày nữa ta sẽ phái người tới cùng Hùng gia thương lượng công việc.”

Cứ như vậy quyết định, cuộc trao đổi này sắp sửa bắt đầu.

Một con tuần mã màu đen nhanh như chớp chạy băng băng trong rừng.

Nam nhân cao lớn kéo lấy dây cương, trên khuôn mặt râu quai nón không giữ được hưng phấn, trong con người lấp lánh ánh sáng.

Làm sao hắn không phấn khởi được? Đây là một khoảng tiền lớn, hiếm khi có thời điểm như thế, hắn đã biết được một tin tức tốt.

Chỉ cần đến cướp lần này, các huynh đệ trong trại coi như ba năm không làm việc cũng có thể nằm hưởng thụ, chờ Đại Đường Gia sau khi trở về, nhất định sẽ khen ngợi hắn, mọi người cũng sẽ không cảm thấy hắn thành sự không có, bại sự có dư... Ha ha ha, bình thường hắn bị chửi đầu óc ngu ngốc, cư nhiên cũng có thông minh một ngày như vậy.

A Tài càng nghĩ càng nhanh vui mừng, vì vậy ra roi thúc ngựa, chạy vào rừng sâu.

Sau nửa canh giờ, theo con đường mòn trong rừng sâu dần xuất hiện một bức tường thành lớn, lối vào còn treo ba chữ lớn “Lãnh Dạ Bảo”.

Bọn thủ vệ canh gác ở cổng thành thấy A Tài trở về liền mở cửa. Hắn không hề giảm tốc độ cứ băng băng chạy vào trong thành.

Hắn nhảy xuống ngựa, nhanh chóng chạy đến đại sảnh Lãnh Dạ Bảo, vừa muốn nhảy vào cửa liền đụng phải người đang bước ra, hai người lão đảo lui ra một bước.

“Oh!” Lãnh Dạ Bảo Nhị Đường Gia A Kim rên lên một tiếng, cau mày hỏi: “A Tài, sao ngươi vội vã thế hả?”

“Đại ca!” Trên mặt A Tài không che dấu được vui sướng nói: “Ta mới biết được một tin tốt.”

A Kim hồ nghi nhìn đệ đệ bình thường ngu ngốc của mình khó có khi kích động như thế liền sai người gọi Nhị đệ và Tứ đệ đến.

Chỉ chốc lát sau, A Bảo, A Ngân đến, A Tài càng không che dấu được mừng rỡ, cười to lên.

A Kim, A Ngân, A Tài, A Bảo là bốn huynh đệ ruột, cũng là bốn vị Đường Gia của Lãnh Dạ Bảo, bọn họ với Đại Đường Gia tách biệt tám năm, cuối cùng cũng có chút thành tích.

Mặc dù bọn họ không phải người tốt gì nhưng không tính là người xấu, chẳng qua là mọi người thường gọi họ là sơn tặc mà thôi.

Đúng vậy! Bọn họ là sơn tặc chuyên cướp bóc của quan phủ.

Tương đối đặc biệt chính là mỗi lần Đại Đường Gia cướp tiền bạc hay vật trân quý gì đều đem chia cho người cho người nghèo một nửa còn lại thì dùng để nuôi sống Lãnh Dạ Bảo bọn họ. Đại Đường gia đa số nhặt cô nhi hoặc phụ nữ, già trẻ không nơi nương tựa về chăm sóc. Dĩ nhiên bốn huynh đệ bọn họ cũng được nhận về sơn trại.

Mấy năm qua, Đại Đường Gia không có bạc đãi bọn họ mà còn nuôi cho trắng trẻo mập mạp.

Bởi vì quan phủ một năm vận chuyển tiền thuế vào cung chỉ có một lần nên Đại Đường Gia dạy bọn họ kinh doanh buôn bán để khi dè báo không tới cửa thì mọi người có thể buôn bán sống tạm qua ngày.

Cũng khó trách A Tài khi biết quan phủ lần này vận chuyển hơn mười vạn hoàng kim lại phấn khích như thế, bởi vì chỉ cần cướp lần này bọn họ có thể nhiều năm không lo ăn mặc, đây chính là có công lớn a!

“Rốt cuộc có chuyện gì?” A Bảo nhỏ tuổi nhất cau mày hỏi.

“A Tài, ngươi gấp cái gì?” A Ngân nhỏ một ngụm, nhấp nhấp hai chân.

“Ta mới biết được một tin tốt.” A Tài hào hứng nói: “Hãn Châu Thành thu thuế năm nay được hơn mười vạn hoàng kim.”

Lời vừa nói ra mọi người ai cũng nhướng mày.

“Vậy thì thế nào?” A Kim nhíu mày một cái. “Lão đại năm nay không phân phó chúng ta cướp quan ngân, do đó chớ nên hành động thiếu suy nghĩ.”

A Tài vừa nghe, khước miệng nhất thời xụ xuống. “Đại ca, lão đại như người tàng hình, đi đi về về không ai hay, chờ đến khi hắn biết chuyện rồi hạ lệnh xuống thì sợ rằng chúng ta không còn cơ hội cướp quan ngân nữa.

“Nhưng từ trước đến giờ chúng ta đều nghe theo chỉ thị của lão đại.” A Kim trời sinh bảo thủ, không dám tùy tiện hành động.

“Đại ca!” A Tài không nhịn được khê hô, “Bỏ qua cơ hội lần này, lần sau phải đợi đến khi nào?!”

“Ừ...” A Ngân ở trong lòng tính toán, rốt cuộc lên tiếng phụ họa, “A Tài nói không sai, cơ hội lần này khó được, nếu bỏ lỡ, chỉ sợ ngay cả lão đại cũng nuối tiếc.”

A Bảo vuốt vuốt cảm nói: “Tám năm nay, chúng ta cướp bóc lão đại cũng không phản đối, nay lại biết tính toán cướp như thế có khi lão đại còn vui mừng không kịp.”

“Ta cuối cùng cảm thấy...” A Kim có dự cảm không tốt nói. “Lão đại không dặn chúng ta hành động, chỉ sợ lần này thiếu suy nghĩ không chừng lại gây ra chuyện.”

“Sao có thể xảy ra chuyện gì?” A Tài cười lạnh nói. “Chúng ta có bao giờ thất thủ chưa?”

“Đại ca, khó có khi A Tài ngu ngốc lại biết được tin tức tốt như vậy, chúng ta đánh cược thử một lần đi.” A Ngân nheo mắt, tán thành ý tưởng của đệ đệ.

“Đúng nha, đại ca.” A Bảo cũng gật đầu, “Huống chi lão đại cũng cho chúng ta quản lý chuyện trong bảo, chỉ cần cẩn thận một chút, chắc không có vấn đề gì.”

A Kim nghe ba đệ đệ cổ xuy, quả thật có chút động lòng.

Dù sao, mười vạn lượng hoàng kim cũng không phải là một số lượng nhỏ, có lẽ cướp đi khoảng quan ngân này, sau này bọn họ cũng sẽ không cần cướp bóc mạo hiểm nữa.

A Kim suy nghĩ một lát, rốt cuộc gật đầu. “Tốt, chúng ta liền thừa dịp lão đại không có ở đây, làm thật tốt mọi chuyện, ngàn vạn lần không để cho lão đại mất mặt.”

Kim Ngân Tài Bảo, bốn huynh đệ bọn họ quyết định liều lĩnh một phen—— mười vạn lượng hoàng kim, bọn họ nhất định cướp được!

Hùng Bảo Bảo rất hưng phấn.

Bởi vì nàng lớn như thế vẫn chưa thấy qua nhiều tiền như thế, hơn nữa đến Phượng Thiên Thành, có thể thấy được mặt của Hoàng Thượng nữa a!

Ừ, nói gì nàng cũng muốn đi theo đại ca, tham gia lần bảo tiêu này!

Sáng sớm, Hùng Bảo Bảo đặc biệt thay nam trang nhẹ nhàng, bên hông đeo theo trường tiên thường dùng, mái tóc dài đen nhánh được cột thành đuôi ngựa, đôi mắt to tròn toả ra ánh sáng tự tin.

Nàng đi đến tiền viện, thấy mười mấy tên quan binh đứng chờ sẵn ở đó, nhiều người như thế cơ hồ khiến người lầm tưởng là chuẩn bị đi chinh chiến.

“Không cho phép người đi.” Tiểu muội còn không có đến gần, Hùng Phách liền gầm nhẹ ra tiếng.

Hùng Bảo Bảo phồng má. “Tại sao?”

“Lần này đi không phải là đùa giỡn.” Hùng Phách vội vàng chỉ huy mọi người lên xe ngựa. “Nếu ở trên đường xảy ra chuyện gì, lão tử cũng không rồi rãnh bảo vệ muội.”

“Muội có thể bảo vệ mình!” Hùng Bảo Bảo tức giận nói. “Coi như huynh không uội theo cùng, muội cũng sẽ len lén đi theo các huynh phía sau!” Nàng nói được là làm được.

“Trở về phòng ngay!” Hùng Phách mất hứng ra lệnh.

“Không sao, huynh bây giờ không để uội theo, muội cũng sẽ nghĩ biện pháp đi theo các huynh phía sau, đến lúc đó muội không tầm mắt huynh, nếu như xảy ra chuyện gì, cha cùng mẹ sẽ không bỏ qua cho huynh!” Nàng là cô nương rất kiêu ngạo, không để đại ca ở trong mắt.

Hừ! Trước kia tuổi còn nhỏ, nàng cảm giác đại ca giống như con gấu, chỉ sợ hấn một quyền sẽ để làm nàng ngã xuống, nhưng là sau khi lớn lên, mới phát hiện tính cách đại ca rất giống cha, chỉ là ngoài mặt uy phong mà thôi, gặp phải nữ nhân thì rất dễ mềm lòng.

Cho nên, muốn không cho nàng đi cùng? Không dễ đâu!

Hùng Phách giận đến cặp mắt sắp bốc lửa, thiếu chút nữa thất thủ bóp cái cổ mảnh khảnh của nàng. Điều ngoa, vô lý như vậy, có người nam nhân nào chịu được nàng?!

“Nói nha, huynh có cho hay không?” Hùng Bảo Bảo hừ hai tiếng, một chút cũng không thỏa hiệp. “Muội cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, muội sẽ bảo vệ mình, được không?”

“Ta không trông nom được muội, lý do này được chưa?” Hùng Phách cắn răng gầm nhẹ.

Hùng Bảo Bảo lè lưỡi nói: “Cha mẹ đều không phản đối, huynh cũng đừng cố chấp nữa”

Nói xong, nàng tiến lên ôm cánh tay huynh trưởng, bắt đầu làm nũng.

Hùng Phách hít sâu, cảm giác muội muội đi theo hấn hành tẩu giang hồ như vậy, cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Cô nương bình thường nên ngoan ngoãn trong khuê phòng thêu hoa, luyện đàn, mà không phải giống như muội muội hấn như vậy, mỗi ngày chỉ lo chạy ra ngoài, càng ngày càng giống con mèo hoang.

Lâu ngày rồi, cũng không có bà mai dám đến cửa làm mai, nàng sớm muộn cũng sẽ biến thành gái lỡ thì, không ai thèm lấy!

“Lần này đi xong, muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời?” Hấn nhíu mày hỏi.

Hùng Bảo Bảo nháy mắt mấy cái. “Muội đồng ý với huynh.” Dĩ nhiên, chỉ đồng ý hôm nay.

Cuối cùng, Hùng Phách nhượng bộ, quyết định cùng tiểu muội cùng nhau lên đường.

Nhìn thấy đại ca không hề phản đối nữa, Hùng Bảo Bảo cao hứng cười, bắt đầu mong đợi dọc theo con đường này sẽ có chuyện tốt gì xảy ra.

Hơn nữa đưa quan ngân đến Hoàng Cung, nàng có khi được gặp mặt Hoàng Thượng...A ha ha, kế hoạch vô cùng hoàn mỹ!

Nhưng là, Hùng Bảo Bảo lại quên một điều.

Có lúc, thực tế khác xa hoàn toàn so với kế hoạch, hơn nữa... thực tế có khi tàn khốc hơn rất nhiều.

3. Chương 3

Không khí bên ngoài rất tốt.

Hùng Bảo Bảo há miệng to hô hấp, phát hiện mình ở nhà buồn tẻ quá lâu.

Nếu không phải nàng là thân nữ nhi, đã sớm dọn dẹp quần áo, phát phát ống tay áo, tiêu sái ra ngoài đi dạo.

Tăng thêm kiến thức, chơi khắp thiên hạ —— đây là nguyện vọng của nàng, nhưng nàng cũng biết không thể thực hiện được, dù sao nàng là một cô nương, mấy năm sau sẽ phải lập gia đình, sinh con.

Nếu không phải là cha mẹ thương nàng, để nàng ở thêm mấy năm, có lẽ năm nay nàng hai mươi tuổi, cũng đã sớm làm mẹ mấy đứa con.

Vừa nghĩ tới tình cảnh mình thành thân, Hùng Bảo Bảo không nhìn được rùng mình một cái.

Ai, nếu như nàng là một con chim nhỏ thì tốt bao nhiêu? Ngồi trên tuần mã, nàng thở dài một cái.

Nhìn đại ca nàng cứ hăng hái chạy khắp cả Đại Giang Nam Bắc, quen biết bao nhiêu là người. Mà nàng mỗi khi đi vận chuyển xa xôi hơn một chút, đại ca liền cố ý không cho nàng đi, nói mang theo một cô nương ra ngoài khó khăn đến nhường nào.

Hừ, thành kiến, cố chấp, không nhân tính! Hùng Bảo Bảo ở trong lòng trộm mắng huynh trưởng, chu cao cái miệng nhỏ nhắn.

Nhưng hôm nay tạm thời không so đo cùng đại ca, chỉ cần chuyển vận chuyển này thành công, bọn họ liền có thể gặp được Hoàng Thượng! Vừa nghĩ có thể gặp mặt Rồng, trong lòng nàng không giấu được hưng phấn.

Phía trước đột nhiên có một hồi bụi bậm, một đám người cưỡi ngựa chạy nhanh đến, bọn họ ai cũng lưng hùm vai gấu, lấy miếng vải đen che kín khuôn mặt.

Người trong tiêu cục với binh lính chưa kịp phản ứng, bọn chúng đã ném đạn khói ra, chỉ một thoáng, bốn phía đã mịt mù, ngựa kinh hoảng chạy tán loạn.

Hùng Bảo Bảo bị sắc khói đến mắt cũng không mở ra được, càng không khống chế được ngựa đang hoảng loạn, chỉ có thể mặc cho nó chạy loạn về phía trước.

“Khụ, khụ ——” nàng sắc đến nước mắt chảy ròng, thiếu chút nữa không thở nổi, bên tai chỉ nghe tiếng vó ngựa hỗn loạn, xen lẫn tiếng mọi người gầm nhẹ.

Đội khói mù mưa sa tản đi, Hùng Phách phát hiện bọn họ bị bao vây, đối phương có ít nhất hơn trăm người, ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm tựa như một đám sói.

“Để tất cả mọi thứ ở đây.” Nam nhân cầm đầu trầm thấp nói.

“Cần rõ!” Thủ lĩnh đội quan binh nhảy ra, không nói hai lời liền rút đao.

Trong nháy mắt, tất cả bọn sơn tặc đều héch mảy lên.

Bọn quan phủ này thật không biết điều, mới một tí đã động thủ, muốn đánh nhau nếu không nhìn thời gian, địa điểm thì cũng phải biết người đối phương nhiều gấp hai lần so với mình, vậy mà còn dám khiêu khích, không phải là muốn tìm đường chết sao!

Cho nên á..., bọn họ ghét quan phủ cũng không phải là không có nguyên nhân.

Vì vậy, bọn sơn tặc không nói hai lời, quyết định tấn công.

Lạch cạch leng keng, tiếng đao kiếm vang lên bên tai không dứt, hai bên người ngựa đánh nhau quyết liệt.

Chỉ là bọn sơn tặc cũng không muốn giết người, mục tiêu của bọn họ là mười vạn hoàng kim, nếu thuận lợi lấy được bọn họ cũng không cần động đao động kiếm dẫm thương người vô tội.

Ở thời điểm hai bên tranh đấu kịch liệt, Hùng Bảo Bảo vì không khống chế được dây cương, mặc cho con ngựa chạy tán loạn. Nàng nín thở không dám động, phát hiện hiện con ngựa tựa như điên, căn bản không dừng lại được.

Cuối cùng, nàng quyết định vứt bỏ con ngựa, bởi vì tiếp tục như vậy nữa, nàng có khả năng bị rơi xuống ngựa ngựa, bị chân sau của nó đá trúng...

Nghĩ đến tình huống đó, lòng của nàng không khỏi luống cuống, hơn nữa bên tai lại truyền tới tiếng hai bên giao chiến, càng làm lòng nàng nóng như lửa đốt.

Đại ca không có sao chứ? Khi nàng đang thất thần, con ngựa đột nhiên giơ hai chân trước lên, làm cả người nàng rơi về phía sau.

Hùng Bảo Bảo hết hồn, không còn kịp nữa nắm vững dây cương, thân thể nặng nề té xuống mặt đất.

Nàng nhắm chặt mắt lại, cảm nhận được một hồi đau đớn kịch liệt, cát đá thô tháo mài rách da thịt mềm mại của nàng, tiếp đó nàng không ngừng lăn trên mặt đất.

Nàng cắn răng không có la ra tiếng, cuối cùng thân thể mặc dù dừng lại, nhưng là đầu cũng đụng mạnh vào một tảng đá lớn.

Trong nháy mắt, một mảnh đen tối đánh tới, nàng chỉ còn cảm giác đau đớn kịch liệt.

Nàng vô lực nhắm mắt lại, bên cạnh tảng đá lớn còn có vết máu do bị đầu nàng đụng vào, cả người nàng ngã vào trong bóng tối, bất tỉnh nhân sự.

Sau một hồi, Hùng Bảo Bảo hoàn toàn không biết gì, nàng tựa như một đóa hoa bị dày vò, vô dụng mà yếu ớt, cái trán chảy đầy máu tươi...

Bên ngoài hỗn loạn, tất cả cũng không liên quan gì tới nàng.

Cướp tiêu thành công!

Tất cả các huynh đệ cùng hoan hô, đêm đó liền làm một bữa tiệc chúc mừng.

Mười vạn lượng hoàng kim, khiến toàn bộ người trong bảo cưỡi không ngậm miệng được, A Kim cũng lập tức thả bỏ câu đưa tin, báo tin tốt cho Đại Đường Gia ở phương xa.

Hắn nghĩ Đại Đường Gia biết bọn họ cướp được nhiều như vậy, chắc chắn cũng rất vui vẻ.

Hơn nữa bọn họ mặc dù có đánh nhau với quan binh nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của lão đại, cướp bóc thì cướp bóc, cho dù có chảy máu cũng không ra tay sát hại bất kỳ kẻ nào.

Chuyện cướp tiêu cũng là chuyện của bảy ngày trước, Lãnh Dạ Bảo hiếm khi gặp được lão đại, thường ngày chỉ nghe tên của hắn, Lãnh Thanh Phách.

Hắn chính là Đại Đường Gia, cũng là người sáng lập Lãnh Dạ Bảo.

Tám năm nay, hắn chinh đồn Lãnh Dạ bảo, kinh doanh phát triển, nhưng là người trong bảo không ai biết lai lịch của hắn, mà Lãnh Dạ bảo xây ở trong vùng hoang vu, cũng rất ít người biết được chuyện trong bảo.

Hôm nay, Lãnh Thanh Phách mệt mỏi trở về bảo, không kịp nghĩ ngơi liền sai người gọi bốn huynh đệ Kim Ngân Tài Bảo.

Trên gương mặt tuần mỹ của hắn không thấy có thái độ gì, chỉ thấy giữa đôi lông mày có một tia âm lãnh. Bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ tới, mình không trở về Lãnh Dạ Bảo một chút, bốn huynh đệ này lại phạm sai lầm lớn như vậy!

“Lão đại, làm sao huynh đột nhiên trở lại?” A Ngân vừa vào sảnh, liền chào hỏi.

“Lão đại trong lòng nhất định cũng ở đây nhớ tới mười vạn lượng hoàng kim đúng không?” A Tài cười đến lộ ra hai hàng hàm răng.”Lão đại, yên tâm đi! Huynh đệ chúng ta đi theo huynh bao lâu, tuyệt đối sẽ không nuốt riêng này mười vạn lượng hoàng kim, chúng ta đang đợi huynh trở lại, ngấm lại xem khoản tiền kia phải dùng như thế nào...”

A Tài lời nói vẫn chưa nói hết, Lãnh Thanh Phách nhíu mày lại, tay phải đột nhiên nâng lên, bình hoa bên cạnh ngay sau đó rơi xuống đất, đập thành mảnh vụn.

Mọi người đều bị phản ứng của hắn làm sợ tới mức giật mình. Bọn họ lần đầu nhìn thấy lão đại giận đến như vậy, còn tức đến ném đồ vật...

Chỉ là, tại sao hắn lại tức giận?

“Là ai nghĩ ra chuyện cướp quan ngân?” Giọng Lãnh Thanh Phách lạnh băng cực điểm.

Tứ huynh đệ nhìn thấy bộ dáng của hắn, mỗi người cũng không nhịn được lên lạnh run. Cuối cùng, Kim Ngân Bảo ba người yên lặng lui về phía sau, còn lại A Tài đứng tại chỗ.

Lãnh Thanh Phách mắt lạnh nhìn A Tài, chậm rãi đến gần hắn.

A Tài quay đầu lại, phát giác ba người bọn họ đều lui xuống, trên mặt càng khủng hoảng hơn.

“Lão lão lão lão đại...” Mặc dù có chút ngu ngốc nhưng hắn vẫn biết nhìn sắc mặt lão đại, trước tình huống như thế, nhất định là sẽ không tán thưởng hắn.

Mặt Lãnh Thanh Phách tràn đầy sát khí, đá một quyền vào bụng A Tài khiến hắn nhất thời kêu lên.

“Ai cho ngươi tự tiện hành động?!” Lãnh Thanh Phách rống giận, gân xanh trên trán nổi lên.”Ta không phải đã nói, muốn cướp quan ngân phải thông báo trước ta sao? Tại sao lần này cướp lớn như vậy ngay cả một tiếng cũng không báo cho ta?!”

“Lão, lão đại...” Hai hàng hàm răng A Bảo liên tiếp va vào nhau.”Chúng ta đi theo huynh tám năm, mỗi lần cướp của người giàu giúp người nghèo khó huynh cũng không có phản đối, lần này có dê béo, bọn ta nghĩ...huynh cũng sẽ không...”

“Các ngươi lần này cướp làm người!” Lãnh Thanh Phách sắc mặt lo lắng, coi như hắn hung hăng cho A Tài một quyền, cũng không hết tức giận.

“Lão, lão đại, khoản hoàng kim này...” A Kim nhỏ giọng mở miệng.

Lãnh Thanh Phách hít sâu một hơi, không biết nên làm sao giải thích cho bọn họ hiểu.

Hắn không chỉ có là Lãnh Dạ bảo Đại Đường Gia, cũng là biểu thúc của Hoàng Thượng. Tám năm trước, bởi vì cháu họ hắn, cũng chính là Đường Kim Hoàng Đế ra mặt, mới để cho án sai của Vương phủ được xử lại.

Chỉ là, trải qua cửa nát nhà tan thống khổ, hắn không thể tiếp tục tin tưởng triều đình.

Cho nên hắn âm thầm sáng lập Lãnh Dạ bảo, tám năm nay phí tâm kinh doanh, đặc biệt chứa chấp người bị quan phủ lấn áp, mà nguồn kinh tế gốc, dĩ nhiên chính là dựa vào việc cướp của quan phủ và quan viên triều đình ăn hối lộ, lòng dạ hiểm độc, tiền lấy về dùng để nuôi sống người ở đây.

Nhưng hôm nay lại khác! Lần này bốn huynh đệ kia lại dám cướp hoàng kim của triều đình.

Chuyện qua bảy ngày, hắn mới nhận được tin tức, nhưng tất cả đều đã không cách nào cứu vãn.

Bởi vì quan phủ bị cướp đi mười vạn lượng hoàng kim, không cách nào bẩm báo cho Hoàng Thượng liền đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu tiêu cục Hùng Phách, thậm chí còn gài cả tang vật, giá hoạ tiêu cục muốn nuốt riêng quan ngân.

Ở Hình bộ điều tra, phát hiện trong tiêu cục thật có dấu một khoản quan ngân! Mặc dù số lượng không lớn, nhưng lại đủ để chứng minh trong bọn họ phạm tội.

Phán quyết xuống —— tịch thu tài sản, giết chết cừu tộc.

Cái gì phạm tội tày trời! Căn bản cũng không có chuyện này, bởi vì người gây ra họa là thủ hạ của hắn!

Đáng chết! Hắn không có biện pháp cho Hùng gia một cái công đạo, vốn là muốn năm nay tới cửa cầu hôn, nhưng bây giờ kế hoạch hoàn toàn bị làm loạn, hắn không có cách nào nhìn thấy tiểu cô nương khả ái kia nữa rồi...

“Lão, lão đại, nếu như huynh không muốn, chúng ta sẽ đem tiền trả lại là tốt rồi!” A Tài suy nghĩ một chút rồi mới nói ra ý tưởng này.

“Thế không phải là làm cho tiêu cục Hùng Phách gián tiếp thừa nhận là mình cướp quan ngân sao?” Lãnh Thanh Phách trợn mắt nhìn bốn người bọn họ một cái.

“Lão đại, vậy... Vậy chúng ta phải làm sao?” A Ngân nhỏ giọng hỏi.

Lãnh Thanh Phách cau mày trầm tư. Vốn là hắn cũng không thêm để ý Kim Ngân Tài Bảo cướp quan ngân, không nghĩ tới bọn họ lại sai chọn đối tượng xuống tay, làm liên lụy tới Hùng gia, còn để cho bọn họ cả nhà cũng lâm vào nguy hiểm.

Càng làm hắn tức giận chính là hắn nghe thấy thiên kim Hùng gia bị thương nặng, đầu bị đập đến mất trí nhớ, cho dù nghĩ ngợi nhiều ngày nhưng năng vẫn chỉ nhớ ra người nhà, còn lại tất cả mọi chuyện đều quên hết.

Đáng chết! Thế này không phải nàng đã quên hần rồi sao?

Lãnh Thanh Phách nắm quyền, phát hiện mình ở lại chỗ này hờn dỗi cũng vô dụng, tốt nhất vẫn nên nghĩ biện pháp cứu tiêu cục Hùng Phách.

“Dem mười vạn lượng hoàng kim này lên ngựa, chúng ta đi gặp mặt một người.” Hần quyết định, cho dù muốn hần cầu xin Dạ Xoa giúp một tay, hần cũng sẽ không tiếc.

Mặc dù, điều này có nghĩa hần phải để xuống tư thái, bỏ ra tự ái, đi khẩn cầu một ác nữ ăn tươi nuốt sống...

Dạ Xoa - đó là biệt danh của một cô nương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà, phối hợp cùng mày phượng, mắt to cùng đôi môi anh đào mềm mại.

Lúc này, Hoa Đề Lộ ngồi ở trên ghế quý phi phủ da chồn mềm mại, một đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang cầm trà nóng, tự nhiên đánh giá, khẽ nhấp một cái, phát ra tiếng than thở.

“Ta hi vọng người có thể giúp ta việc này.” Thấy tiểu cô nương cũng không nhìn hần cái nào, Lãnh Thanh Phách ăn nói khép nép, sắc mặt có chút khó coi.

“Không giúp.” Hoa Đề Lộ vừa mở miệng liền cự tuyệt, không nể mặt hần chút nào.

Hừ, tại sao nàng phải giúp hần? Nhớ trước kia hần lấy thân phận biểu thúc của Hoàng Thượng chẳng những làm ra mọi sắc mặt cho nàng nhìn mà còn ở bên tai Hoàng Thượng nói to nói nhỏ.

Nói nàng cá tính kém, tính tình không tốt, hơn nữa ăn tươi nuốt sống, lại yêu ghi hận!

Đúng, hần nói rất đúng! Nàng sinh ra chính là yêu ghi hận, cho nên hần nên nhớ, trong lòng không chỉ mắng một lần, nam nhân này cũng không nên có chuyện cầu xin nàng, nếu không nàng khẳng định chính hần kêu cha gọi mẹ!

Cho nên hôm nay... Hàaaa...! Thời cơ đã đến.

“Chỉ cần người chịu giúp một tay mười vạn lượng hoàng kim tất cả đều dâng tặng cho người.” Lãnh Thanh Phách chỉ vào rương lớn bên cạnh.

“Không có hứng thú.” Nàng hừ nhẹ một tiếng, liền nhìn một cái cũng ngại lười.”Người xem ta quá nông cạn rồi, chính là mấy rương hoàng kim là có thể đả động ta sao?”

Nói giỡn, nàng cái gì không có, chính là bạc có nhiều xài không hết, lấy tiền để cho nàng làm việc? Nằm mộng!

“Người muốn cái gì?” Lãnh Thanh Phách ẩn nhẫn tức giận, cắn răng hỏi.

“A.” Nàng khẽ cười một tiếng, đem cái ly để xuống, mắt to theo dõi hần. “Thường ngày gặp người cướp quan ngân, chưa bao giờ từng có ý hối cải, thế sao hôm nay đột nhiên thiện tâm đại phát, muốn cứu vớt một ít người ta?”

“Mục đích của ta chỉ là cướp tiền, không đả thương người.” Lãnh Thanh Phách nhìn thẳng nàng, phát hiện tiểu nữ tử này rất tinh khôn, cặp mắt trong suốt kia tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của hần.

“Hả?” Hoa Đề Lộ nhún mày, dễ dàng xác định hần giấu diếm sự tình.”Chẳng qua là mấy trăm cái mạng người thôi, người cần gì để ý như vậy đây?”

Chính xác, sắc mặt Lãnh Thanh Phách lập tức thay đổi, mang theo một tia âm lãnh.

“Vậy cũng phải trân quý từng mạng người!” Hần cắn răng gầm nhẹ, bị nàng khơi lại chuyện không tốt.

“Dữ dội như vậy?” Hoa Đề Lộ căn bản không sợ hần, khóe miệng chứa đựng nụ cười như cũ.

Nàng đối với Lãnh Thanh Phách đã quá rõ ràng, chỉ là... Người này ngoài mặt là hoàng thân quốc thích, lại vụng trộm làm thủ lĩnh sơn tặc, nhưng nếu có ngày muốn dẫn binh khi dễ nam nhân nhà nàng, chẳng phải là nuôi ong tai áo sao?

Hay sao! Nam nhân nhà nàng chính là rất có tình có nghĩa rồi, nếu như không giúp hấn lưu ý một chút, sợ rằng Lãnh Thanh Phách sớm muộn sẽ biến thành hỏa đực tràn đầy nguy hiểm —— chỉ cần một chút xúi khích cũng đủ để nổ tung.

Haiz, nàng thật quá hiểu lòng người rồi, mặc dù trong lòng oán thán người nam nhân kia, nhưng vẫn là khắp nơi giúp hấn để lại đường lui...

Cứ như vậy quyết định! Dù sao để Lãnh Thanh Phách ở bên người, một ngày nào đó sẽ có việc phải dùng.

“Người có giúp hay không?” Lãnh Thanh Phách nhú mày, hỏi lần thứ nhất.

“Ta có điều kiện.” Hoa Đề Lộ thông minh trang bị đầy đủ quỷ kế.

“Điều kiện gì?” Bất kể nàng có bất kỳ điều kiện gì, chỉ cần có thể bảo vệ tiểu nha đầu đáng yêu, hấn cũng sẽ gật đầu đồng ý.

“Trà của ta lâu muốn khai trương.” Hoa Đề Lộ ngoắc ngoắc tay, ý bảo tỷ nữ trình lên tờ giấy mới vừa viết xong.”Nhìn, ta đang cần nhân công.”

“Ta sẽ phái người tới giúp người.” Lãnh Thanh Phách đồng ý một tiếng, cảm thấy điều kiện này quá đơn giản.

Hoa Đề Lộ khẽ cười một tiếng, từ trong túi nơi tay áo lấy ra một tờ Khế Ước Bán Thân.”Ký tên của người, in dấu tay của người, ta liền giúp người.”

“Người...” Hấn cau mày, nữ nhân này tà ác như thế, lại muốn hấn ủy thân làm nô!

“Chẳng lẽ ngươi lại cho là ta buôn bán lỗ vốn sao?” Hoa Đề Lộ cười khanh khách, hấn không đồng ý cũng không thể được.”Nhìn ngươi là biểu thức của Hoàng Thượng ta giảm cho ngươi còn hai năm làm nô.”

Nhận? Không nhận? Lãnh Thanh Phách khó xử. Nhưng là vừa nghĩ tới nếu hấn ủy thân làm nô, liền có thể giải cứu trên trăm đầu người, hấn liền quyết định ký.

Lãnh Thanh Phách nhận lấy Khế Ước Bán Thân, ký tên lên còn lẳng dấu vân tay.

Hoa Đề Lộ thu hồi Khế Ước Bán Thân, cười không khép miệng.

“Người phải nhớ kỹ cam kết của người.” Hấn lạnh lùng mở miệng.

“Dĩ nhiên.” Nàng đồng ý. “Ta nhất định sẽ để cho ngươi hài lòng.”

Lãnh Thanh Phách quay đầu, không muốn nhìn nữ nhân này một cái, cất bước rời đi.

“Đúng rồi, mười vạn lượng hoàng kim, ta không có ý định để cho ngươi khiêng đi.” Hoa Đề Lộ sau lưng mở miệng.

Nữ nhân này... Lãnh Thanh Phách nhin kích động, nếu không phải cầu xin nàng, hấn đã sớm một chưởng đánh chết nàng.

Nàng thật sự là ăn tươi nuốt sống, ngay cả mảnh vụn cũng không nguyện lưu lại!

4. Chương 4

Vương Gia đáng yêu của ta

Chàng dịu dàng như một cơn gió

Từ từ vây quanh ta

Thời thời khắc khắc, toàn ý yêu thương...

Hai năm sau

Trong căn phòng u ám, truyền đến từng trận mập mờ thở dốc.

“Phách ca ca...” Thanh âm kiều mỹ, lay động hồn người.

Nam tử tuần mỹ đề trên lưng nàng, hai mắt nóng rực xem xét kỹ lưỡng thân thể nàng, nàng lúc này, nửa người trên chỉ còn một cái cái yếm.

Hắn nheo con mắt quan sát một lúc lâu, rốt cuộc từ trên kéo nàng lên trên giường, môi mỏng chạm khê cổ nàng, từ phía sau lưng toàn ôm lấy bộ thân thể mềm mại uyển chuyển kia.

“Bảo Bảo...”

“Ừ...” Nàng hừ nhẹ một tiếng, da thịt mềm mại cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người hắn.

“Nàng thật là đẹp.” Nam tử dọc theo nàng gáy, hôn một đường trên cái lưng bóng loáng, hắn không lập tức cởi cái yếm ra, môi mỏng không ngừng chạm khê phần lưng của nàng, rơi xuống biết bao cái hôn tỉ mỉ.

Hắn là Lãnh Thanh Phách, mà ở trong ngực hắn, dĩ nhiên là Hùng Bảo Bảo.

Lúc này thì bọn họ dường như trở về thời nguyên thủy, hai người ôm nhau thật chặt, cảm thụ nhiệt độ đối phương.

Nụ hôn của hắn là dịu dàng, dọc theo phần lưng một đường đi xuống, hai tay vịn bên eo của nàng, giống như dịu dàng nhẹ gầy dây đàn.

Nàng ngược đầu, cảm giác tay của hắn từ từ di động xuống dưới, cuối cùng đi tới cái mông của nàng. Mặc dù cách vậy, nhưng nàng lại có thể cảm thấy bàn tay nóng rực đang vỗ về thân thể nàng.

Thật thần kỳ...

Mỗi khi hắn nhẹ nhàng an ủi da thịt nàng, nàng cảm giác có một loại tê dại đang chạy tán loạn ở trong người.

“Phách ca ca...” Nàng yêu kiều gọi, tim không ngừng đập mạnh.

Cùng hắn làm loại chuyện riêng tư này, mỗi lần cũng đều cảm thấy mới mẻ thú vị, hơn nữa lòng tràn đầy mong đợi... Hắn chỉ dùng hai tay đụng vào, là có thể đốt lên sự nhiệt tình của nàng.

“Thế nào?” Lãnh Thanh Phách dịu dàng hỏi, chậm rãi vuốt cái mông của nàng.

“Không thoải mái...” Nàng ưm một tiếng, nhỏ giọng nũng nịu.

Hắn cười khê, bàn tay tìm tòi trong quần, lướt qua bắp đùi của nàng, đi tới quần lót phía trên nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Cuối cùng, vung vẩy lên, lộ ra một đôi chân mảnh khảnh.

Hắn vén vẩy cao tới hông của nàng, lộ ra cái mông tròn trịa, bàn tay nhẹ nhàng bóp nhẹ hai cái, cuối cùng ngón trở đi tới giữa chân của nàng.

Nàng vô lực nắm phía trước, phát hiện ngón tay hắn ở trên tới tới lui lui vuốt ve trên đùi.

“Umh...” Nàng lo lắng nhúc nhích cái mông.

“Không thoải mái, ta giúp nàng sờ sờ được không?” Hắn nhẹ nói, ngón trở cố ý dờ xuống.

Hùng Bảo Bảo cắn môi, thành thực gật đầu. “Tốt...”

Nghe câu trả lời của nàng, khóe môi Lãnh Thanh Phách khê gờ lên, ngón trở tiếp tục hoạt động, một cái tay khác là chậm rãi rút đi quần của nàng.

Ngón trở đặt trên quần lót nàng nhẹ nhàng ấn xuống khối thịt bên dưới, nhẹ nhàng ma sát qua lại.

“Ừ, ừ...” Hắn chỉ vuốt ve như vậy, cũng đủ để cho toàn thân nàng nóng ran.

Nhìn thấy nàng phản ứng nhiệt tình, hắn càng thêm ra sức lấy lòng nàng, tăng thêm lực ở đầu ngón tay, vẽ mấy vòng bên trong hoa huyệt.

Kế tiếp, hắn tách bắp đùi của nàng ra, không chỉ vuốt ve nữa mà còn lấy miệng ma sát vách hoa, trên trên dưới dưới, không ngừng trêu chọc nơi nhạy cảm của nàng.

Sau một lát, hoa huyết bị kích thích dần dần tiết ra mật dịch trắng nõn, cánh hoa cũng bởi vì ma sát mà trở nên nhạy cảm, làm nàng không kìm hãm được bắt đầu uốn éo người.

Thấy nàng có phản ứng rõ ràng, Lãnh Thanh Phách nửa đùa ở trên người của nàng, bàn tay vòng qua dưới nách ta của nàng, cách cái yếm an ủi nàng cặp vú đầy đặn.

Mặc dù là cách cái yếm qua lại, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được ngực nàng mềm mại, cùng với hai đóa cứng rắn, nụ hoa từ từ chống lên vài vóc mềm mại.

“Ừ...” Nàng khẽ thở, cảm giác trong nhiệt độ cơ thể không ngừng khuếch tán, hoa tâm cũng bắt đầu run rẩy.

Hai tay của hắn xoa lấy mềm mại của nàng, nói thật ra, đây là hắn nhất thời cảm qua vật ấm áp như thế, cũng làm hắn yêu thích không buông tay.

Khi hắn lặng lẽ chống lên trên người nàng, hôn lên vành tai nàng thì nàng mềm mại dựa vào, cái miệng kề sát nửa người dưới của hắn.

Động tác nho nhỏ này lại làm cho hắn cả người tê dại không dứt, hắn dịu dàng hôn vành tai của nàng, làm nàng khép chặt hai chân có chút rung rung, hô hấp từ từ dồn dập.

Hắn đưa tay phải đến trên vai nàng, cởi xuống sợi dây quần quanh ở cổ, cái yếm ngay sau đó rơi xuống, hai vú to thẳng ra ngoài, không hề che đậy lộ trước mắt hắn.

Ở dưới ánh đèn, nhũ phong trắng nõn cao vút nhô lên, đầu vú mềm mại, cực kỳ giống hai khóa bảo thạch xinh đẹp.

Hắn lần nữa nắm giữ ở hai luồng bảo thạch, không còn quần áo cách trở, cảm giác càng thêm mềm mại ấm áp, làm hắn cũng chịu không nổi nữa áp lên, tay phải dùng sức vuốt ve nhũ phong nàng, cả người nằm rạp ở trên người nàng.

“Ừ, ừ...” Nàng phát ra tiếng um mềm mại, miệng eo giãy dụa mãnh liệt, đôi tay nắm chặt tay trái của hắn.

Nghe được âm thanh mị hoặc của nàng, khiến cho nhiệt độ dưới bụng hắn càng cao lên, lập tức tháo ra quần lót của nàng ——

Bãi cỏ đen nhánh nhô lên trên trên đồi nhỏ, bảo vệ hoa huyết bên trong, ướm át ngọc nguyệt hấp dẫn hắn.

Hắn nhẹ nhàng vạch ra, nhìn thấy con đường u tối mê người, ngón tay trêu chọc hai cái, lại khiến nàng chịu đựng không nổi ngồi dậy, nàng bắt đầu thở gấp, tựa hồ không chịu nổi loại hành hạ này.

“Phách ca ca, thân thể của ta bị chàng làm cho thật kỳ quái...” Nàng bắt đầu lẩm bẩm.

“Vậy nàng muốn ta làm sao làm đây?” Hắn nhẹ giọng cười một tiếng.

“Giúp muội nha!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, quay đầu nhìn nụ cười của hắn.

“Hảo hảo hảo, Phách ca ca giúp muội...” Lãnh Thanh Phách xoay người một cái để cho nàng nằm ở trên giường, tách đôi chân mảnh khảnh của nàng ra.

Nàng mắc cỡ không dám nhìn thẳng hắn, quay mặt nhỏ nhắn sang chỗ khác, nhìn thấy nàng thẹn thùng, hắn thật thấp cười một tiếng, tiến lên trước chạm khẽ môi của nàng.

“Xấu hổ cái gì đây? Chúng ta vừa mới bắt đầu mà thôi...”

Đầu ngón tay của hắn đi tới bộ lông đen nhánh của nàng, ở trên qua lại dao động, nhẹ nhàng trêu chọc.

“Ừ...” Giữa chân của nàng chảy ra nhiều hoa dịch hơn, thân thể cũng không khỏi tự chủ run rẩy.

Hắn nhìn thân thể nàng đầy đặn, da thịt trắng hồng, nhẵn nhụi bóng loáng, hai vú cao thẳng cùng hai chân thon dài, cực kỳ đẹp mắt.

“Bảo bối, mở hai chân nàng ra một chút...”

Nàng nghe lời từ từ mở hai chân ra, tay của hắn chậm rãi trượt xuống dưới, dừng ở bối thịt nhạy cảm, nhẹ nhàng qua lại ma sát, quen thuộc tìm được nơi nhạy cảm của nàng.

Chịu không được đầu ngón tay hắn thân mật trên đùi, nàng theo bản năng giãy dụa, thở gấp rên rỉ.

“Ừm... Ừ...”

Nàng toàn thân đều nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ rất ưa thích hắn chạm vào như vậy.

Bàn tay của hắn đã ướt một mảnh đầm dề, sự nhiệt tình của nàng làm hắn hài lòng mà hưng phấn, cũng khiến cho dục vọng của hắn giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Hắn cúi đầu hôn nàng như phong, lấy đầu lưỡi lăn qua nụ hoa kiều diễm, thỉnh thoảng khẽ cắn một cái.

“Ừm...” Nàng thở dốc càng lúc càng lớn tiếng, lúc hô cũng cảm thấy toàn thân nóng quá, mông trắng không ngừng giãy dụa phập phồng, giữa đùi tràn ra chất ướt ấm áp.

“Nơi này thoải mái sao?” Hắn sờ lên tiểu huyệt, thoát nặng thoát nhẹ xoa nắn, xấu giọng của hỏi.

Nàng không nhịn được điên cuồng giãy dụa thân thể mềm mại, tiểu huyệt được hắn xoa nắn càng ướt át hơn.

“A, thoải mái...” Nàng hừ nhẹ, hai tay chống ở trên giường, thân thể bởi vì hưng phấn mà căng thẳng.

“Muốn ta tiến vào không?” Hắn nhìn bộ dáng kiều mị của nàng, bụng dưới một hồi co rút nhanh, dục vọng bởi vì nàng mà trướng đại.

“Muốn...” Nàng gật đầu, cũng không để ý dè dặt nữa, chỉ muốn lấy tất cả của hắn đền bù vào trong cơ thể trống rỗng của nàng.

Tay của hắn hút khỏi hoa huyệt, tách hai chân nàng ra trước, sau đó rút hết quần áo trên người mình, khiến vật đã to lớn xuất hiện trước mắt nàng.

Đôi tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, nửa người dưới đẩy lên phía trước vào, dương vật cương cứng ở nơi tràn đầy chất dịch của nàng, hắn có thể thấy nàng lập tức nín thở, mông trắng xuất hiện gợn sóng giống như run rẩy.

“Nàng biết tiếp phải làm sao sao...” Hắn cố ý ở bên tai nàng hà hơi, chính là không lập tức tiến vào trong cơ thể nàng.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn mác đỏ bừng, nhưng vẫn là đem cái mông nhấc lên, nhét vào nửa đoạn thịt nóng.

“A...” Hơi thở mùi đàn hương từ miệng nàng bật ra tiếng thỏa mãn, cảm thấy đoạn thịt vừa to vừa nóng kia lấp đầy hoa kính nàng.

Tiếp theo, hắn chỉ là vừa động, vật chôn ở hoa huyệt kia dường như có cảm giác hoà tan.

Hắn nâng hai chân nàng vòng chắc hông của mình, bắt đầu dùng sức kéo ra đưa vào.

“Nàng thật đẹp... vĩnh viễn thuộc về ta...” Hắn một mặt kéo ra đưa vào, một mặt bá đạo biểu thị công khai.

Hai người không ngừng giãy dụa vòng eo, đang cố gắng cho đối phương khoái cảm đồng thời cũng cảm thấy cả người nhẹ nhàng, giống như lơ lửng trên không trung, có loại khoái cảm bao quanh toàn thân.

Trong chỗ sâu nhất của nàng phun ra từng trận dịch, mà hắn không ngừng kéo ra đưa vào khối thịt dính đầy mật hoa, trình diễn một cảnh tượng đầy phóng đại.

“A, a...” Thanh âm của nàng càng lúc càng lớn, càng lúc càng vô dụng.

Hắn tự tay ôm lấy thân thể vô lực mềm mại, để cho nàng ngồi ở trên đùi của hắn, nhiệt thiết cũng có thể vùi sâu hơn vào trong cơ thể nàng.

“Phách ca ca...” Nàng lắc đầu, không chịu nổi cảm giác tê dại.

Hắn thở hổn hển, ở trong cơ thể nàng không ngừng dong ruỗi, đột nhiên dùng sức một cái, nhiệt thiết vào sâu bên trong hoa tâm mềm mại.

Nàng thét chói tai, dùng sức ôm lấy hắn, “Phách ca ca, người ta không được nha...”

“Bảo Bảo của ta, chờ ta một chút ——” hắn gầm nhẹ một tiếng, tăng nhanh hoạt động.

“A, a...” Nàng ngược đầu rên rỉ, thân thể theo hắn đỉnh phập phồng, khoái cảm cực hạn che mất ý thức của nàng.

Cho đến khi hắn dùng lực mấy cái, đem mầm móng của hắn vào tận bên trong, trận kích tình hưởng yên này mới tuyên cáo kết thúc.

Ừm...

Một đôi con người xinh đẹp mở ra, dung nhan tuấn mỹ lập tức đập vào mắt nàng.

Hùng Bảo Bả trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng tránh thoát cái ôm, tay nhỏ bé vỗ vỗ gương mặt hắn.

Hai năm trước, bởi vì một chuyến hộ tiêu thất bại, thiếu chút nữa khiến Hùng gia trên dưới hơn một trăm người mạng, mà nàng bị thương, vừa tỉnh lại liền bị mất trí nhớ.

Nghỉ ngơi thật lâu, nàng chỉ nhớ lại cha mẹ và đại ca, còn những người khác sự vật khác tất cả đều quên sạch.

Đại phu nói nàng bởi vì tổn thương đầu cho nên mất hết phần lớn trí nhớ.

Nàng có chút ảo não, từng chuyện xảy ra từ nhỏ đến lớn đều quên hết, cảm giác này... Có chút vô dụng.

Sau đó, chủ nhân của quán trà Long Phượng đột nhiên xuất hiện, không biết dùng phương pháp gì cứu cả nhà bọn họ, vì báo đáp ân cứu mạng này, cha mẹ quyết định thu hồi tiêu cực, ủy thân làm nô ở quán trà, giúp Hoa cô nương xử lý tất cả mọi chuyện.

Thật trùng hợp, lúc đó Lãnh Thanh Phách bỗng nhiên xuất hiện.

Nàng còn nhớ rõ lúc ấy hắn nói với nàng ——

“Nàng và ta đã tư đính cả đời, chúng ta là rất yêu nhau.”

Hai người lần đầu tiên gặp mặt, hắn mở miệng nói câu đầu tiên làm lòng nàng không ngừng rung động.

Nàng có chút hoài nghi, nhưng trong tay nàng quả thật có khối ngọc bội, được cất giấu thận trọng ở trong hộp.

Lãnh Thanh Phách giải thích với nàng, bởi vì hắn một nghèo hai trắng, cho nên vẫn không dám tới cửa cầu hôn, mà nàng cũng vì chờ hắn, không ngừng cự tuyệt hôn sự do cha mẹ sắp đặt.

Ừm, nghe mọi chuyện tựa hồ như có thật.

Hai năm trước nàng đã hai mươi tuổi rồi, còn không có gả cho bất luận kẻ nào, quả thật rất quái dị. Vì vậy nàng len lén hỏi cha mẹ, có người nào từng đến cửa cầu hôn không, có ai cũng bị nàng nhất nhất cự tuyệt không?

Không sai! Cha mẹ trả lời cũng y như lời hắn nói.

Chỉ là cha mẹ cũng không biết sự tồn tại của Lãnh Thanh Phách, bởi vì nàng tư đính cả đời cùng hắn, nàng không ngại hắn xuất thân thấp hèn, còn nguyện ý chờ hắn...

Ai nha, nghe theo lời hắn nói, nàng quả thật có chút cảm động!

Hơn nữa ngoài ý muốn té ngựa làm cho cái trán nàng bị thương, mặc dù trải qua trị liệu tử mĩ trị, nhưng vẫn lưu lại một vết sẹo thật dài, vừa vắn ở ngay lông mày, cong cong như trăng khuyết.

Nhưng Lãnh Thanh Phách không có ghét bỏ nàng, ngược lại đau lòng vuốt cái trán của nàng, rất dịu dàng, rất dịu dàng hỏi: “Có đau hay không?”

Đây chính là lần đầu bọn họ gặp mặt, hai năm qua vẫn in dấu sâu trong đầu của nàng.

Mặc dù nàng đã từng hoài nghi lời nói của Lãnh Thanh Phách, nhưng hắn dịu dàng, hắn sủng ái, khiến tất cả hoài nghi đều biến mất không thấy.

Coi như nàng quên hẳn, hẳn cũng làm cho nàng lần nữa yêu hẳn...

Nghĩ đến chỗ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên.

“Ừ...” Nam tử bên cạnh hừ nhẹ một tiếng, bá đạo ôm nàng vào trong ngực. “Đã tỉnh rồi hả?”

Hùng Bảo Bảo dựa vào ngực hẳn, nhẹ nhàng gật đầu. “Đúng nha.”

“Ngủ nhiều chút.” Lãnh Thanh Phách vuốt tóc của nàng thì thầm.

“Chàng phải đi nha.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nhắc nhở, “Sắc trời cũng mau sáng, nếu như bị đại ca phát hiện, chàng sẽ bị bắt thành thịt vụn.”

“Không cần gấp gáp.” Lãnh Thanh Phách khê hôn cái trán của nàng. “Chúng ta cũng ở bên nhau hai năm rồi, gạo sống nấu thành cơm chín, nàng sớm muộn cũng gả cho ta.”

“Ba hoa.” Hùng Bảo Bảo nhăn mũi. “Chàng không tới cửa cầu hôn, cha mẹ sẽ tức giận.”

“Chờ ta cùng Hoa Đề Lộ kết thúc chủ tớ quan hệ, lập tức dẫn nàng rời khỏi quán trà!” Lãnh Thanh Phách nghĩ đến thời gian hai năm lãng phí ở quán trà, không khỏi oán than trời đất.

Nàng lắc đầu, “Chúng ta nợ Hoa cô nương ân tình cứu mạng...”

Thiếu cái rắm! Lãnh Thanh Phách thầm mắng, nếu không phải hẳn uất ức mình ở quán trà làm việc, Hoa Đề Lộ kia có thể có lòng tốt như vậy sao?

Nhưng là, hẳn không thể nói thật với Bảo Bảo.

Nếu là nói rồi, thì đồng nghĩa với việc thừa nhận hẳn trong hai năm qua luôn lừa dối nàng. Hẳn không muốn tổn thương Bảo Bảo, càng không muốn để cho nàng cho rằng hẳn chính là người thiếu chút nữa hại chết cả nhà bọn họ.

“Đừng nói cái này.” Hẳn đổi chủ đề. “Nàng nhất định mệt muốn chết rồi, mau nhắm mắt lại ngủ đi.”

“Nha.” Nàng khéo léo gật đầu, lại một lần nữa dấn dõ, “Chàng không thể ở trong phòng ta qua đêm...”

“Thật vô tình, lợi dụng xong sau liền vội vã đuổi đi ta ra khỏi cửa?” Lãnh Thanh Phách ôm nàng cứng chiều mà nói.

“Ta sợ sao!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn. “Đại ca mặc dù không dám đánh ta, nhưng là huynh ấy nhất định sẽ chém chàng!”

“Ta đều không sợ.” Thấy nàng cái miệng nhỏ nhắn chu cao hơn, hẳn chỉ phải trấn an nói: “Được được được, chờ nàng ngủ sau, ta nhất định lập tức rời đi có được hay không?”

Hùng Bảo Bảo gật đầu, biết hẳn sẽ không lừa gạt nàng, vì vậy yên tâm nhắm hai mắt lại.

Lãnh Thanh Phách kiên nhẫn dụ dỗ nàng, cho đến khi nàng hô hấp đều đặn, mới nhẹ nhàng xuống giường, nhặt quần áo lên.

Hẳn không khỏi ngấm nàng thêm một cái, ở trên trán nàng in dấu hôn, sau đó mới rời đi gian phòng của nàng.

Lại nói cũng thật uất ức, hẳn mỗi đêm cũng sẽ giống như tên trộm đến phòng nàng âu yếm, trời sáng lại phải nhanh chóng rời đi.

Hai năm qua, loại đau khổ đè nén này làm hẳn rất không thoải mái.

Hẳn nghĩ, khi hoàn thành khế ước của Hoa Đề Lộ, đến lúc đó hẳn nhất định phải mang theo Bảo Bảo lúc rời khỏi nơi này, đi qua những tháng ngày hạnh phúc của hai người...

Không lâu về sau, bọn họ có thể so với hiện tại hạnh phúc hơn, ngọt ngào hơn.

5. Chương 5

Quán trà Long Phượng như thường ngày mở cửa làm ăn.

Chỉ là, mỗi ngày đều có chuyện mới mẻ, tỷ như thời gian trước mới vừa diễn xong tiết mục lãnh khóc phụ quân, cho đến bây giờ vẫn còn là chủ đề để người ta bàn tán say sưa.

Buổi sáng, Lãnh Thanh Phách và Hùng Bảo Bảo tựa như bằng hữu bình thường, không có ai hoài nghi bọn họ có quan hệ mập mờ nào.

Nhưng Hoa Đề Lộ không phải ngu ngốc, nàng sớm nhìn ra quan hệ trong hai năm nay của bọn họ, chưa nói ra bởi vì đó là chuyện tốt đối với nàng.

Hai năm trước sau khi nàng ra mặt cứu Hùng gia trên trăm người, Hùng lão gia vì báo ân, cố ý đóng cửa Hùng Phách tiêu cực, còn đem Hùng Phách và Hùng Bảo Bảo vào quán trà của nàng làm việc.

Hùng Phách và Hùng Bảo Bảo làm bồi bàn, hai huynh muội ở trong quán trà làm việc lật vớt, mà vợ chồng Hùng gia không ngại già cả giúp nàng trong coi quán trà.

Nàng coi như là một mũi tên trúng hai con chim, chẳng những nhận được Lãnh Thanh Phách, cũng được Hùng gia giúp một tay.

Nhưng là không có ai biết nội tình của chuyện này, dù sao Lãnh Thanh Phách không thể nào nói ra bí mật — hắc dấu điểm Hùng Bảo Bảo hai năm, nếu như lúc này nói ra sự thật chẳng phải hư bọt hư đường hết sao?

Huống chi, hắc thiếu chút nữa hại cả nhà nàng bị tịch thu tài sản, còn Đại Đường Gia của Lãnh Dạ Bảo! Cho nên hắc nói gì cũng sẽ không tiết lộ cái này bí mật.

Hoa Đề Lộ hiểu rất rõ cá tính Lãnh Thanh Phách, trừ phi mọi chuyện lộ tẩy, nếu không hắc không thể nào chủ động nói cho Hùng Bảo Bảo biết chân tướng.

Cũng chính là bởi vì điều này, nàng mới có thể lợi dụng Lãnh Thanh Phách gần hai năm.

Đoạn thời gian này, nàng muốn nắm một nửa quyền lực ở Lãnh Dạ Bảo, hắc cho; bảo hắc bán mình làm nô, hắc bán; muốn hắc ở trong quán trà làm trâu làm ngựa, hắc làm.

Cho nên, Lãnh Thanh Phách cảm thấy đủ rồi!

Đợi thêm bảy ngày, khi khế ước với Hoa Đề Lộ chấm dứt, đến lúc đó là hắc có thể mang theo Hùng Bảo Bảo rời khỏi chỗ thị phi này — chỉ cần nơi không có Hoa Đề Lộ, đều là chỗ vui chơi.

Vì chuyện này, hắc đặc biệt hẹn Hoa Đề Lộ đến đàm phán.

“Ta muốn cưới Bảo Bảo làm vợ.” Lãnh Thanh Phách kiên định nói.

Hoa Đề Lộ ngồi ở trên ghế quý phi, thong thả ung dung sau khi nhấp một hớp trà, miễn cưỡng đem ánh mắt liếc về phía hắc.

“Sau đó thì sao?”

Nàng là không phản đối Lãnh Thanh Phách cưới Hùng Bảo Bảo á..., bởi vì Hùng Bảo Bảo còn mang trên mình khế ước bán thân cả đời, vòng tới vòng lui, Lãnh Thanh Phách vẫn phải tiếp tục ở quán trà làm việc.

Mặc dù hắc là Vương Gia, nhưng trên thực tế, hắc đã sớm không quan tâm đến việc triều chính, ngược lại âm thầm ở dân gian phát triển thế lực, đây cũng là nguyên nhân nàng kiếm hãm thế lực hắc ở Lãnh Dạ Bảo — người đàn ông này đối với triều đình có uy hiếp quá lớn!

“Ta sẽ dẫn Bảo Bảo đi.” Đây là tâm nguyện trong thời gian qua của hắc, hắc chờ đợi ngày này đến đã lâu.

“Nghĩ khá lắm.” Hoa Đề Lộ nhàn nhạt liếc nhìn hắc một cái.”Bảo Bảo là người của ta, người dẫn nàng đi được sao?”

“Nàng ấy là vợ của ta.” Lãnh Thanh Phách rất cố chấp, cũng không có ý định nhượng bộ. Đối mặt Hoa Đề Lộ này, chỉ cần lui một bước, cũng sẽ bị nàng xử lý sạch sẽ.

“Chuyện cười.” Nàng cười lạnh một tiếng. “Các người hiện tại vô danh vô phận, người lại biết nàng ta sẽ gả cho người sao?”

“Ta sẽ chính thức tới nhà của nàng ấy cầu hôn.” Lãnh Thanh Phách nắm quyền nói, giọng nói hết sức kiên quyết.

Hoa Đề Lộ tựa hồ ngạc nhiên vì phản ứng của hắn, không nghĩ tới lập trường của hắn lại kiên định như thế.

Sau đó, nàng để ly xuống, cười ngọt ngào. “Người cho rằng tới cửa cầu hôn, là có thể khiến Bảo Bảo không phát hiện lời nói dối của người sao?”

Lãnh Thanh Phách nhìn lại nàng, đôi mắt toả lửa giận.

“Người cũng biết cá tính Bảo Bảo cương liệt như lửa.” Hoa Đề Lộ đặt tay lên gối, xinh đẹp nhìn hắn. “Nhưng người lại lừa gạt nàng, nói người là tình nhân của nàng, còn giấu thân phận thật của người. Người căn bản không phải là thương nhân an phận thủ thường gì mà là thủ lĩnh của sơn tặc, hơn nữa còn là biểu thức của Hoàng Thượng.”

“Ta...” Lãnh Thanh Phách hít sâu một hơi. “Ta sẽ tìm một thời gian nói rõ ràng với nàng ấy.”

“Sách sách sách.” Hoa Đề Lộ lắc đầu nói tiếp, “Ta còn không hiểu người sao? Nếu người muốn thắng thắng với Bảo Bảo thì sẽ không trì hoãn hai năm, kín miệng như vỏ trai, một chút đều không tiết lộ cho Bảo Bảo.”

Lãnh Thanh Phách không phản bác được.

Bởi vì hắn quả thật muốn giấu giếm Hùng Bảo Bảo, không muốn lừa gạt tổn thương nàng, hắn chỉ muốn dùng thời gian về sau yêu thương nàng, cưng chiều nàng, đền bù lỗi lầm của mình.

“Người nha!” Hoa Đề Lộ cười khê. “Cần gì cố ý mang Bảo Bảo đi đây? Người cùng với nàng cũng ở lại quán trà ta không phải tốt hơn sao?”

Lãnh Thanh Phách ngược mắt, nghĩ ngợi ý tứ trong câu nói của nàng. “Người muốn ta phải tiếp tục làm việc dưới trướng người?”

Hoa Đề Lộ nhún nhún vai. “Quyền quyết định là ở người.” Nàng sẽ không miễn cưỡng bắt luận kẻ nào.

“Khế ước vừa hết, ta sẽ rời đi.” Hắn quẳng xuống câu nói, chủ ý đã quyết.

“Vậy thì chúc người lên đường xuôi gió...!” Thiếu một người mà thôi, nàng không sao cả.

“Ta cũng sẽ mang Bảo Bảo đi.” Hắn lần nữa lớn tiếng nói.

Hoa Đề Lộ không nhịn được vỗ bàn đứng lên. “Người tại sao muốn mang người của ta đi?!”

“Bởi vì ta là trượng phu của nàng!” Lãnh Thanh Phách không sợ hãi chút nào nhìn thẳng nàng.

“Đồ của ta người cũng muốn cướp hả?” Hoa Đề Lộ nheo con mắt, tức giận từ từ tăng lên. Đời này, nàng ghét nhất người khác lấy đồ của nàng!

“Bảo Bảo không phải của người!” Lãnh Thanh Phách sửa lại lời nàng. “Nàng ấy là thê tử của ta.”

Hoa Đề Lộ cười lạnh, trong mắt đẹp lóe ra ánh sáng lạnh lùng. “Thê tử? Các người hiện tại chẳng qua là vụng trộm yêu đương, không có danh chánh ngôn thuận, cần gì phải ra vẻ như thế!”

Nữ nhân này... Nói chuyện một chút cũng không dễ nghe!

“Ta sẽ cưới nàng.” Hắn thề.

“Nếu như người cố ý mang nàng đi, ta sẽ tiết lộ tất cả mọi chuyện!” Hoa Đề Lộ nhú mày, thách thức hắn.

“Vậy chúng ta liền thử xem một chút!” Lãnh Thanh Phách cảm thấy đàm phán lần này cũng vô dụng, phẩy tay áo bỏ đi.

Hoa Đề Lộ nhìn bóng lưng Lãnh Thanh Phách rời khỏi, thở phà phò ngồi trở lại ghế quý phi.

Nghĩ ngợi hồi lâu, trong lòng nàng đã có chủ ý.

Dù sao Lãnh Thanh Phách cũng quyết định trở mặt, như vậy, lần này nàng liền chơi lớn một chút.

Xem một chút xem người nào sẽ thắng!

Dọn dẹp xong, Hùng Bảo Bảo trở lại quán trà.

Nàng nhìn thấy Lãnh Thanh Phách ở hậu viện, phát giác vẻ mặt hân hạnh lạnh giống như tòa băng sơn.

Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn quanh bốn phía, xác định không có những người khác, mới đi tới trước mặt hân, giơ tay trước mặt hân.

“Phách ca ca.” Nàng nở nụ cười ngọt ngào, quan tâm gọi hân.

“Nàng đã trở lại?” Lãnh Thanh Phách vừa thấy được nàng, vẻ mặt vốn lạnh băng đột nhiên biến mất, thay vào đó là dịu dàng nở nụ cười.

“Nhìn chàng sao lại mất hứng thế?” Nàng đưa tay khẽ vuốt mi tâm của hân.

Lãnh Thanh Phách duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, hai cánh tay vòng chắc eo nhỏ của nàng, Hùng Bảo Bảo cảm thấy hân khẽ run, nhịp tim cũng rối loạn không dứt.

“Phách ca ca...” Nàng nháy mắt, mặc dù không có hiểu rõ xảy ra chuyện gì, lại có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của hân. “Người nào chọc chàng tức giận?”

Trong hai năm qua, nàng cơ hồ chưa có thấy qua bộ dáng tức giận của hân, coi như hân thỉnh thoảng tức giận, thái độ vẫn nhẹ như gió bay, sẽ không giống bộ dạng hiện tại này.

“Bảo Bảo, đừng rời khỏi ta.” Hân thế nhưng sợ Bảo Bảo sẽ rời khỏi hân!

Cho tới bây giờ, hân mới hiểu rõ mình yêu nàng sâu như vậy. Vốn là hân còn tưởng rằng, mình là vì đáp tạ ơn cứu mệnh của nàng, đền bù tổn thất cho nàng, không nghĩ tới quan hệ hai năm qua, lại làm cho hân ngã vào thế giới của nàng.

Mười năm nay, nàng vẫn như trước, tựa như lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt vậy, trong mắt của nàng luôn là mang theo hồn nhiên, cá tính vẫn ngây thơ hoạt bát, thỉnh thoảng nghịch ngợm gây sự nũng nịu một chút, thời gian cũng không có xoa đi sự tự nhiên chất phác trên người nàng.

Hân yêu nàng, yêu sức sống của nàng, yêu sự thành thật của nàng, yêu sự trong vắt của nàng.

“Phách ca ca, chàng đừng lo lắng, ta không phải trở về rồi sao?” Hùng Bảo Bảo cho là Lãnh Thanh Phách lo lắng nàng bên ngoài không an toàn, trong lòng ngọt ngào ấm áp. Chẳng qua là ra ngoài có chút việc thôi cũng có thể để cho hân lo lắng thành ra như vậy...

Lãnh Thanh Phách nâng cằm nàng lên, không nói hai lời liền hôn môi nàng.

Đôi môi quen thuộc của hân dán sát vào đôi môi mềm mại của nàng, đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng nàng, lấy tất cả ngọt ngào trong miệng.

“Ừm...” Hùng Bảo Bảo chống đỡ không được hân đột nhiên hôn, chỉ có thể mặc cho hân đang trong miệng của mình làm cần.

Đầu lưỡi của hân quấn lưỡi của nàng, không ngừng dây dưa, lượn quanh, muốn lấy được nhiều hơn, nhiều hơn...

Hùng Bảo Bảo bị hân hôn đến không có biện pháp hô hấp, mới cố gắng tránh thoát môi của hân, từng ngụm từng ngụm hít thở.

“Phách ca ca, chàng rốt cuộc sao thế?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn khẽ sưng lên hỏi. Hân hôm nay thật là lạ!

“Bảo Bảo, gả cho ta.” Lãnh Thanh Phách thiết tha nhìn nàng.

Nàng trừng mắt nhìn, trái tim lỡ một nhịp.

Loại chuyện quan trọng cả đời này đột nhiên xuất hiện, bảo nàng phải làm sao đây?

Mặc dù nàng thích hắn, yêu hắn, nhưng trong lòng ngay cả có một chỗ không nở, chỉ là nàng chưa có nói qua chuyện này với hắn.

Hắn không nói cho nàng, hắn từ đâu tới? Trong nhà còn có người nào? Những điều liên quan tới hắn nàng tựa hồ không hiểu rõ.

Nàng biết được một điều duy nhất, hai năm trước hắn đột nhiên xuất hiện, tự xưng là tình lang của nàng, còn nói bọn họ ở cực kỳ yêu nhau...

Về phần những thứ khác, nàng một chút cũng không biết. Cho nên đối mặt với vấn đề này, nàng không khỏi do dự.

“Phách ca ca, tại sao chàng lại đột nhiên nói tới chuyện này?” Nàng nháy mắt, trên mặt có nghi ngờ.

“Nếu như mà ta muốn dẫn nàng đi, nàng sẽ cùng ta đi chứ?” Lãnh Thanh Phách cau chặt chân mày, đôi tay nắm bả vai của nàng.

Bộ dáng hắn mất khống chế làm Hùng Bảo Bảo cảm thấy lo lắng.”Phách ca ca, chàng nói gì thế? Cha mẹ cùng đại ca đều ở Phượng Thiên Thành, ta...”

Mặc dù nàng đã từng muốn làm hiệp nữ không buồn không lo, du sơn ngoạn thủy khắp nơi, nhưng là tuổi càng lúc càng lớn, cộng thêm hai năm trước thiếu chút nữa mất đi người nhà, đã sớm để cho nàng bỏ ý niệm này đi.

Khát vọng tự do tự tại, đã sớm bị ước muốn sum họp gia đình đánh bại. Nàng không muốn đi ra ngoài, coi như trong lòng có muốn một chút, nhưng nàng lại sợ mất đi người nhà hơn...

“Ta sẽ ở cùng nàng vĩnh viễn.” Lãnh Thanh Phách cầm chặt tay của nàng. “Đi theo ta!”

Hùng Bảo Bảo tránh thoát hắn, trong mắt có chút không hiểu. “Phách ca ca, chàng rốt cuộc thế nào?”

Nhìn thấy nàng hơi có vẻ sợ hãi, Lãnh Thanh Phách vội vàng thở thả mềm thanh âm dụ dỗ nói: “Bảo Bảo, Phách ca ca là sợ mất đi nàng.”

Thấy hắn khôi phục dịu dàng, nàng mới hơi than thở.”Phách ca ca, chàng thực sự muốn quá nhiều, ta không thể nào rời khỏi chàng nha!”

“Cho dù ta có bí mật gạt nàng?” Hắn không muốn gạt nàng, nhưng lại muốn giấu giếm mọi chuyện đã qua.

“Chàng có chuyện gì gạt ta?” Hùng Bảo Bảo cau mày, không thích nói.”Nói đến giấu giếm, chàng cho tới bây giờ đều không nói nhà chàng ở nơi nào, cũng chưa từng nhắc qua cha mẹ chàng...”

Nghe vấn đề như vậy, Lãnh Thanh Phách không phản bác được. Nếu hắn thành thật trả lời, tất cả cũng không giấu được rồi.

“Ta... Là cô nhi.” Hắn tạm thời chỉ có thể nói cho nàng biết như thế.

Nếu như nói thật, nàng có tức giận hay không, có rời bỏ hắn không? Hắn rất sợ, sợ mình mất đi người mình yêu nhất.

Hùng Bảo Bảo nghe vậy sững sờ: đau lòng tiến lên ôm lấy hắn.

“Xin lỗi, ta không cố ý muốn nhắc tới chuyện thương tâm của chàng...” Nàng cắn môi, tự trách.

Nàng thiện lương càng làm cho cảm giác tội lỗi của Lãnh Thanh Phách càng nhiều thêm. Hắn ôm nàng vào lòng, không hy vọng nàng rời đi. Ban đầu, hắn cảm giác mình cái gì cũng không có, cũng thiếu chút nữa mất đi năng lực yêu thương người khác, nhưng khi nàng bước vào thế giới hắn, hắn mới phát hiện tất cả không tiêu cực như thế.

Hùng Bảo Bảo vỗ vỗ lưng hắn.”Phách ca ca, vào phòng ta uống ly trà đi!” Nàng thích ngắm khi hắn, để cho hắn nắm lấy bàn tay của nàng.

Bị Hoa Đề Lộ chọc giận, Lãnh Thanh Phách tự nói với mình không thể gấp, coi như mọi chuyện đều bị phơi bày, hắn vẫn không buông tha Bảo Bảo.

Đời này, hấn nhất định muốn nàng!

Không liên quan báo ân, không liên quan áy náy, chỉ liên quan đến hấn yêu nàng.

Tình yêu, thật vĩ đại.

Hoa Đề Lộ không thể phủ nhận, nếu có người dám can đảm động đến trên đầu nàng, nàng nguyện ý một gậy đánh gãy uyên ương của người ta!

Có lẽ làm như vậy sẽ có báo ứng, nhưng là nàng không thèm để ý, bởi vì nàng chuyên quyền độc đoán từ trước đến giờ.

Sáng sớm, Hoa Đề Lộ cố ý để Lãnh Thanh Phách đi xa quán trà, sau đó liền sai người chuẩn bị ngựa xe.

Nàng vài ba lời mang Hùng Bảo Bảo vào trong xe ngựa, giao phó phu xe một đường chạy thẳng tới hoàng cung.

Hùng Bảo Bảo nhìn cảnh sắc cực nhanh ngoài xe ngựa, mi tâm nhú lại.

“Hoa cô nương, chúng ta đi đâu vậy?” Thật là lạ, bình thường Hoa cô nương ít tìm nàng du sơn ngoạn thủy, thế sao hôm nay lại đột nhiên gọi nàng đi ngoại thành dạo chơi đây?

Hoa Đề Lộ tươi cười nhẹ nhàng nhìn nàng. “Bảo Bảo, ta biết rõ ngươi từ trước đến giờ rất muốn vào hoàng cung, hôm nay khó được có cơ hội, ta đặc biệt dẫn ngươi đến hoàng cung một chuyến.”

Hùng Bảo Bảo vừa nghe, trên mặt không khỏi kinh ngạc.

“Hoàng, hoàng cung?!” Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nơi đó không phải bình dân bách tính có thể đi vào...”

“Ta muốn đi nơi nào, không ai có thể ngăn cản ta.” Hoa Đề Lộ khẽ cười một tiếng. “Cho nên, ta quyết định dẫn ngươi đến hoàng cung ở vài ngày.”

Hùng Bảo Bảo không nghi ngờ gì, mặt mày tươi cười lên. “Oa, ta lớn như vậy còn chưa từng vào cung... Vậy chúng ta có thể nhìn thấy Hoàng Thượng không?”

Hoa Đề Lộ nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Sẽ gặp.”

Mỗi lần nàng hồi cung, Hoàng Thượng đều bỏ hết mọi chuyện, tự đến trước mặt nàng.

Hùng Bảo Bảo nghe vậy, vẻ mặt càng thêm hưng phấn, nhưng là nàng chỉ cao hứng một chút, liền nhú mày.

“Nhưng là... Phách ca ca biết chúng ta muốn vào cung sao?”

Hoa Đề Lộ vừa nghe đến tên Lãnh Thanh Phách, không nhịn được héch mày lên. “Tại sao phải xin phép hấn? Chẳng lẽ ngươi lại cùng Lãnh Thanh Phách...”

Hùng Bảo Bảo đỏ mặt, liền vội vàng lắc đầu. Khi hấn còn chưa đến cửa cầu hôn, tuyệt đối không thể thừa nhận quan hệ của bọn họ, bởi vì nếu đại ca biết, Phách ca ca nhất định sẽ bị băm thành thịt vụn đấy!

“Không có, không có!” Nàng lên tiếng phủ nhận. “Chỉ là sợ Phách ca ca không có thấy chúng ta sẽ lo lắng.”

Hoa Đề Lộ khẽ cười một tiếng, thật sự cũng không muốn chọc phá tâm tư nàng chút nào.

Chủ ý của nàng chính là muốn Lãnh Thanh Phách lo lắng. Nếu hấn cũng nói rõ muốn cùng nàng giành Hùng Bảo Bảo rồi, nàng làm sao có thể ngồi yên nhìn, mặc cho Lãnh Thanh Phách mang người của nàng đi?!

Vì vậy, nàng quyết định đưa Hùng Bảo Bảo vào cung, buộc hấn ký thêm Khế Ước Bán Thân cả đời!

“Bảo Bảo ngoan, mấy ngày nay ngươi chơi cho đã đi, tạm thời quên đi Phách ca ca của ngươi!” Hoa Đề Lộ mỉm cười nói, trong mắt lại có tâm cơ thâm trầm. Dám đối đầu với nàng, tìm chết!

Hùng Bảo Bảo lòng dạ không sâu, nghe nàng nói như vậy, cũng nghĩ là lần này ra ngoài dạo chơi thôi. Dù sao Hoa cô nương cũng là ân nhân của cứu mạng, chắc chắn sẽ không hại nàng.

Kết quả là, nàng cứ như vậy bị Hoa Đề Lộ mang vào trong cung, hồn nhiên không biết sắp có một trận bão lớn.

6. Chương 6

Hùng Bảo Bảo lần đầu vào cung, thấy bất luận cái gì cũng mới mẻ thú vị.

Không nghĩ tới hoàng cung nghiêm nhiên là một chốn đào nguyên như thế, trừ Ngự Hoa Viên Vạn Tử Thiên Hồng, quang cảnh sông đẹp thanh tịnh, còn có lầu các xanh vàng rực rỡ.

Vừa vào đến trong cung, Hoa cô nương liền an bài nàng vào ở phòng ngủ tráng lệ, ngay cả tiểu cung nữ hầu hạ cũng ăn mặc như tiên nữ, diện mạo càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

Hai ngày nay, nàng tựa như một vị khách quý, ăn ngon, ở tốt, Hoa cô nương đưa cho nàng một khối Kim Bài Miễn Tử, để cho nàng có thể đi khắp nơi trong cung.

Mặc dù bên trong hoàng cung tất cả đủ để cho nàng mở rộng tầm mắt, cũng nhìn thấy trong trăm cung trong truyền thuyết, chiêm ngưỡng vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của phi tần mỹ nữ, nhưng mà lòng của nàng tựa hồ lạc mất rồi.

Hai ngày nay, nàng cô đơn nghĩ tới Lãnh Thanh Phách...

Hùng Bảo Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn. Tại sao nàng nhớ tới Phách ca ca nhiều như vậy đây?

Lúc này, nàng ngồi ở trong phòng, nhìn bên ngoài bầu trời trong xanh.

Thật ra thì, hoàng cung cũng không có gì chuyện gì vui, mới lạ cũng không nhiều lắm, đều là những trò chơi nhỏ, chỉ có một chút trân châu, kỳ bảo quý giá.

Nhìn xong tất cả nàng cũng không hứng thú hơn, bất tri bất giác lại muốn trở lại bên cạnh Lãnh Thanh Phách.

Ai nha, mới rời đi hai ngày mà thôi, làm sao lại như thế a? Hùng Bảo Bảo chống khuôn mặt nhỏ nhắn khổ não nghĩ, ngay cả bữa ăn trưa mà tiểu cung nữ bưng tới cũng không thấy ngon miệng.

Mặc dù thức ăn trong cung đều là sơn hào hải vị, nhưng nàng vẫn nuốt không trôi, ngược lại hoài niệm thức ăn tầm thường của đại ca, càng muốn nghe giọng nói dịu dàng của Lãnh Thanh Phách...

Làm thế nào đây? Nàng chợt bắt đầu nhớ nhà!

“Cô nương, thức ăn trưa cũng sắp nguội, người sao không nhanh dùng đi?” Tiểu cung nữ thấy nàng một hộp cũng không ăn, không hiểu hỏi.

“Ta ăn không vô.” Hùng Bảo Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Sao có thể như thế?” Tiểu cung nữ kinh hoảng.”Có phải Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn không hợp khẩu vị của cô nương hay không? Nếu là như vậy, xin cô nương nói cho nô tỳ, nô tỳ lập tức đi...”

“Không cần phiền toái như thế.” Hùng Bảo Bảo vội vàng lắc đầu khoát tay. “Là ta không muốn ăn, không phải lỗi tại các người.”

Tiểu cung nữ lo lắng hỏi tới: “Cô nương nếu thân thể khó chịu, ngàn vạn phải nói cho nô tỳ biết nha...” Nàng khẩn trương, dù sao cô nương này là tiểu thư mang về, nếu không may xảy ra chuyện gì, sợ rằng đầu của nàng cũng rơi theo xuống đất.

“Ta không sao.” Hùng Bảo Bảo khẽ thở dài một cái.

Hoàng cung chính là hoàng cung, vừa có gió thổi cỏ lay, mọi người liền ngạc nhiên.

Ai, một chút cũng không tự do. Nàng cảm thấy hoàng cung không còn thú vị nữa á..., nàng muốn về nhà!

Có lẽ nàng nên tìm Hoa cô nương hỏi một chút, xem khi nào nàng có thể trở về quán trà...

Lúc Hùng Bảo Bảo khổ não trầm tư, một người mặc quan phục đi vào gian phòng, ý bảo tiểu cung nữ lui ra, còn thuận tay đóng cửa lại.

Hùng Bảo Bảo ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem là ai to gan như vậy, tuy nhiên trong nháy mắt đột nhiên sững sốt, một lúc lâu mới bật lên trên ghế.

“Phách ca ca!” Nàng vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy đến trước mặt hắn, đầu chui vào ngực hắn. “Chàng sao lại xuất hiện ở đây?”

Lãnh Thanh Phách nhìn sắc mặt không tốt của nàng, xem kỹ nàng từ trên xuống dưới, xác định nàng bình yên vô sự sau, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu ngu ngốc này, sao lại ở trong cung?” Hắn siết chặt chóp mũi của nàng, cưng chiều hỏi.

“Hoa cô nương nói muốn dẫn ta vào cung nhìn một chút nha!” Hùng Bảo Bảo lôi kéo hắn đến trước bàn ngồi xuống.”Chàng dùng cơm rồi sao?”

“Ta dùng rồi, nàng thì sao? Nhất định còn chưa ăn đúng không?” Thấy trên bàn bát đĩa cũng không động, hắn chủ động vì nàng thu xếp.

“Ta ăn không quen chứ sao.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn. “Mới ở trong cung hai ngày, ta đã rất nhớ thức ăn đại ca nấu.”

“Ăn trước một chút đi.” Hắn đem thức ăn bát đĩa đặt ở trước mặt nàng.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, từ từ ăn. “Chàng còn không có nói cho ta biết, sao chàng lại xuất hiện ở đây?”

“Ừ...” Hắn nhất thời cứng họng, không biết trả lời thế nào.

Hắn lại xuất hiện ở nơi này, là bởi vì hắn nhận được tin tức, Hoa Đề Lộ dẫn nàng tiến cung, bắt buộc hắn không thể không vào cung tới xem tình hình nàng một chút.

Lãnh Thanh Phách nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ của nàng, lúng túng nở nụ cười.

“Ta nghe thấy Hoa Đề Lộ dẫn nàng vào trong cung, ta gấp gấp.” Đúng vậy, hắn thật gấp gấp, cảm thấy nhân kia khẳng định lại có âm mưu gì.

Cho nên hắn vội vã vào cung mang nàng đi, chỉ là ở trên đường gặp Hoa Đề Lộ, không cho phép hắn mang Bảo Bảo đi, bởi vì Bảo Bảo chuẩn bị được mang đi hiến tặng cho Hoàng Thượng.

Hắn vừa nghe, thiếu chút nữa thất thủ đánh chết Hoa Đề Lộ.

Miễn cưỡng khắc chế lửa giận, hắn chạy thẳng tới chỗ ở trong cung của Bảo Bảo, chỉ sợ nàng ở trong cung một chút cũng không an toàn, hiện tại nhìn thấy nàng bình an vô sự, tâm tình của hắn mới thả lỏng xuống.

“Nhưng là...” Nàng nhú mày, có chút cảm thấy nghi ngờ.”Làm sao chàng có thể xuất hiện tại trong cung đây?” Lại xem toàn thân hắn, phát hiện y phục hắn đang mặc khác với ngày thường.

Nơi này là hoàng cung, hắn là một đứa cô nhi xuất thân thương nhân, tại sao có thể tùy tiện ở trong cung đi lại?

“Ta có người quen biết trong cung.” Lãnh Thanh Phách tránh nặng tìm nhẹ trấn an nàng.

“Nhưng là, sao chàng tìm được ta a?” Nàng chớp chớp con mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi. Thật kỳ quái, tại sao trong lòng của nàng có loại cảm giác là lạ?

Lãnh Thanh Phách phát giác mình không cách nào giải thích với nàng tất cả, chỉ có thể dùng sức ôm nàng vào trong ngực.

“Bảo Bảo, tin tưởng ta.” Hắn đang bên tai của nàng thì thầm.”Ta sẽ không hại nàng, ta làm tất cả đều là bởi vì yêu nàng.”

Giọng điệu của hắn làm Hùng Bảo Bảo không hiểu, cảm giác hắn tựa hồ rất sợ... Nhưng, tại sao vậy chứ?

Nàng muốn mở miệng hỏi thăm, lại bị hắn đã vượt lên trước một bước cắt đứt lời nói.

“Ngoan ngoan, trước tiên ăn cơm đã.” Lãnh Thanh Phách ngăn cản nàng đặt câu hỏi, dịu dàng nói.

Hùng Bảo Bảo mặc dù cảm thấy buồn bực, nhưng là vừa nghĩ tới hần sẽ ở bên mình, trong lòng tạm gác lại mọi nghi vấn.

Dù thế nào đi nữa bọn còn ở chung dài dài, nàng không phải luôn có cơ hội có thể hỏi rõ ràng sao?

Trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở.

Nam tử mặc long bào, đang ở bên trong Bát Giác Đình vừa ngắm hoa, vừa uống trà Thiết Quan Âm thượng đẳng, cho đến khi một gã vóc người to lớn cao ngạo xông vào.

Bọn thị vệ lập tức tiến lên ngăn trở Lãnh Thanh Phách, cách hần ra xa Hoàng Thượng.

Hoàng đế tuần mỹ cười khê, hần giơ tay ý bảo bọn thị vệ lui ra, khiến Lãnh Thanh Phách có thể thuận lợi đến gần hần.

“Hoàng thúc, ta thật sự không ngờ có thể nhìn thấy người.” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn Lãnh Thanh Phách, nhàn nhạt nói.

Bọn họ bằng tuổi nhau, nhưng là thân phận lại kém một đoạn.

“Ít nói nhảm.” Lãnh Thanh Phách nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Phong Vân.”Ta có lời muốn nói với người.”

“Vậy chúng ta vào trong vườn hoa thôi.” Hoàng Phủ Phong Vân như cũ nở nụ cười, đứng dậy cùng Lãnh Thanh Phách rời khỏi Bát Giác Đình.

Hai người cùng nhau ở trong ngự hoa viên, Hoàng Phủ Phong Vân mặc dù thân là nhất quốc chi quân, mặc dù không có nghiêm túc như trong triều nhưng không thể xâm phạm.

“Dem nữ nhân của ta trả lại cho ta.” Lãnh Thanh Phách vừa vào đã nói.

Hoàng Phủ Phong Vân nhún nhún vai, bất đắc dĩ thở dài, “Người biết, ta từ trước đến giờ không có cách nắm giữ Đề Lộ.”

“Người law nhất quốc chi quân, mệnh lệnh như vậy cũng không hạ được?” Lãnh Thanh Phách nhíu mày, giận dữ quát trời hỏi.

“Ta vô ý cùng Hoàng thúc giành nữ nhân.” Hoàng Phủ Phong Vân lại thở dài. Thiên hạ nữ nhân nhiều như vậy, nhưng hần lại chú ý duy nhất có một người.”Nữ nhân của Hoàng thúc tiến cung, tất cả đều là bởi vì Hoàng thúc chọc giận Đề Lộ.”

Lãnh Thanh Phách nắm quyền, cắn răng nói: “Ta chọc giận nàng? Ta bán mình uất ức ở quán trà hai năm, thời gian vừa đến, ta muốn mang theo nữ nhân của ta rời đi cũng không thể sao?”

“Vô danh không có phận, ai có thể chứng minh Bảo Bảo là nữ nhân của người?” Khi Đề Lộ mang Bảo Bảo xuất hiện trong cung, hần biết Lãnh Thanh Phách nhất định đến đòi người.

Lãnh Thanh Phách quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Ta sẽ dẫn nàng đi.”

“Người cho rằng người ngăn cản được đại quân trong cung sao?” Nàng cười lạnh.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Nữ nhân này... Hần thật là muốn bóp chết nàng!

Hoa Đề Lộ chu cái miệng nhỏ nhắn, sóng mắt lưu chuyển, “Chúng ta tới nói điều kiện.”

“Đừng mơ tưởng!” Lãnh Thanh Phách quả quyết cự tuyệt.

“Không muốn nói cũng sao.” Hoa Đề Lộ hừ lạnh một tiếng. Dám can đảm cự tuyệt nàng, kết quả luôn luôn rất thảm. “Dù sao người lừa Bảo Bảo hai năm, giấu giếm thân phận của mình, giấu giếm mình thiếu chút nữa hại nàng mất đi người nhà, giấu giếm giữa các người căn bản không có tình cảm, còn lừa gạt nàng nói các người trước rất yêu nhau...”

Nàng nhất nhất nói ra tội trạng của hần, cũng bức ra trong lòng hần cảm giác tội lỗi, áy náy với Hùng Bảo Bảo.

“Đề Lộ...” Hoàng Phủ Phong Vân bất đắc dĩ nhìn nàng, muốn ngăn cản nàng nói tiếp, rồi lại bị nàng giành.

“Không có một người nào nữ nhân thích bị lừa gạt!” Hoa Đề Lộ không để ý tới Hoàng Phủ Phong Vân.”Mà người, chẳng những lừa gạt Bảo Bảo, còn muốn cướp người của ta đi.”

“Nàng không phải của người.” Lãnh Thanh Phách lại một lần nữa thanh minh.

“Người hiện tại vẫn có lợi thế nói điều kiện với ta.” Hoa Đề Lộ kiêu ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.”Một là người ngoan ngoãn trở lại làm Vương Gia, hai là hoàn toàn buông tha Lãnh Dạ Bảo, để ta làm chủ!”

“Người nằm mộng.” Lãnh Thanh Phách hừ lạnh một tiếng, nữ nhân này quả thật ăn tươi nuốt sống.

“Vậy người cứ chờ nhìn Bảo Bảo vẫn ở lại trong cung đi!” Hoa Đề Lộ cũng hừ hai tiếng.

Hoàng Phủ Phong Vân thở dài một cái, cô gái nhỏ này chính là bướng bình. Thấy hai người giằng co như thế, hấn ra mặt hoà giải, “Biểu thúc, triều đình cần người. Nếu người trở lại triều đình, liền có thể nhẹ nhõm mang Hùng cô nương đi, không cần cùng Đề Lộ người chết ta sống...” Hơn nữa, cũng không tranh hơn nàng nha!

Quả thật, hiện nay Lãnh Thanh Phách không có cách nào cùng Hoa Đề Lộ tranh cá thắng thua, bởi vì tình thế nghiêng về một bên.

Hấn oán thán ông trời không có mắt, không có ai trị được nữ nhân cật mạnh này, ngay cả thân là nhất quốc chi quân Hoàng Phủ Phong Vân thế nhưng cũng theo nàng!

“Như thế nào? Đã suy xét kỹ chưa?” Hoa Đề Lộ phách lối che miệng cười nói.

Lãnh Thanh Phách không trả lời, tự mình phát tay áo rời đi, bởi vì hấn sợ đợi tiếp nữa, mình sẽ nhịn không được đánh nàng.

Chỉ là vừa xoay người, hấn liền gặp Hùng Bảo Bảo, nàng mở một đôi mắt to mờ mịt mắt hờn, tựa hồ nghe được d0oạn đối thoại của bọn họ.

“Bảo Bảo...” Tim Lãnh Thanh Phách chấn động, xông lên dự cảm xấu.

“Chàng...” Nàng cắn môi, đối với chuyện vừa nghe được cảm thấy như lạc vào mê cung mà không biết theo ai.

Hấn nói qua hấn là cô nhi, thế nào hiện nay lại thành biểu thúc của Hoàng Thượng, thậm chí còn thiếu chút nữa trở thành người hại chết cả nhà nàng.

Đây là chuyện gì?

“Người vẫn luôn đang gạt ta...” Nàng cau mày, trong mắt tràn đầy thương tâm cùng thất vọng.”Chúng ta căn bản cũng không có yêu nhau qua...”

“Bảo Bảo, nàng hãy nghe ta nói...” Lãnh Thanh Phách tiến lên muốn cùng nàng giải thích, nhưng nàng tức giận xoay người rời đi, không muốn nghe hấn nói.

Lãnh Thanh Phách dĩ nhiên đuổi theo, không muốn nàng cứ như vậy rời đi, về phần người gây ra họa Hoa Đề Lộ, lại ở một bên lơ đãng nhún nhún vai.

“Đề nhi...” Hoàng Phủ Phong Vân lắc đầu thở dài.”Nàng làm như vậy, biểu thúc sẽ tức giận.”

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hấn.”Thế nào, chàng cũng muốn chán ghét ta?”

Hoàng Phủ Phong Vân không để ý bên cạnh còn có người khác, ôm nàng vào trong ngực.”Nàng biết, đời này lòng của ta là của nàng rồi.”

Hoa Đề Lộ nở nụ cười, ôm lại hấn.

Về phần Lãnh Thanh Phách với Hùng Bảo Bảo... Đợi nàng tâm tình tốt, sẽ giải quyết vấn đề của bọn họ!

Hùng Bảo Bảo không thể tin những gì mới vừa rồi mình nghe được.

Lãnh Thanh Phách căn bản không phải cô nhi, mà là biểu thúc của Hoàng Thượng, là hoàng thân quốc thích!

Hắn cũng không phải là tình lang của nàng, mà là thiếu chút nữa hại chết cả nhà của nàng!

Nàng một đường chạy như điên trở về chỗ mình ở trong cung, nhốt mình ở trong phòng, chui vào cái mền trên giường.

Hắn tại sao có thể lừa gạt nàng? Tại sao có thể lừa gạt tình cảm của nàng?

Biết rất rõ nàng mất trí nhớ, chỉ nhớ rõ người thân của mình, hắn tại sao có thể lợi dụng nàng ngu ngốc mà nói dối?

Hắn là không phải là bởi vì áy náy, mới cố ý đến gần nàng, cố ý nói yêu nàng chứ?

Thua thiệt nhất là nàng tin lời của hắn, thậm chí còn yêu hắn...

Tại sao muốn lừa gạt nàng? Tại sao không thích nàng lại lại muốn lừa gạt nàng nói bọn họ đã từng rất yêu nhau?

Hùng Bảo Bảo cắn môi, cảm thấy đau bụng, nước mắt cũng lặng lẽ chảy xuống gương mặt.

“Bảo Bảo, mở cửa!” Lãnh Thanh Phách vội vàng chạy tới, biết nàng nhốt mình ở bên trong, dùng sức gõ cửa.”Chuyện không phải như nàng nghĩ!”

“Người lại muốn nói láo với ta?” Nàng từ trong chăn thò đầu ra, bộ mặt đầy nước mắt.”Chẳng lẽ Hoa cô nương nói người dám phỉ nhận?”

Lãnh Thanh Phách á khẩu không trả lời được, dù sao những thứ kia đều là sự thật, nhưng là hắn yêu nàng cũng không phải là lời nói dối, cũng là một loại sự thật a!

“Ta yêu nàng tuyệt đối không phải là lời nói dối.” Hắn ăn nói khép nép ở ngoài cửa, chỉ muốn cho nàng hiểu.

“Nhưng là người gạt ta chính là không đúng!” Hùng Bảo Bảo gầm nhẹ trở về.”Hơn nữa người là bởi vì áy náy mới đến gần ta, người đối với ta... Căn bản không phải yêu!”

Nghe nàng chối bỏ tình cảm của hắn, Lãnh Thanh Phách cau mày lại, giọng nói tràn đầy thất vọng, “Nàng thật sự cho là như thế?”

“Ô ô... Ta chán ghét người, ta chán ghét người!” Hùng Bảo Bảo giống đứa bé cáu kỉnh, cầm lên gối thêu hoa ném lên trên cửa.”Người tránh ra, ta không muốn yêu một người miệng toàn là những lời nói dối!”

Lãnh Thanh Phách bất đắc dĩ nhìn cửa, thế nào cũng đi.

Hùng Bảo Bảo thật sự tức giận, đông đông đông chạy xuống giường, cách cửa gỗ rống to: “Người tránh ra á! Ta không muốn gặp lại một tên lường gạt! Tránh ra, tránh ra ——”

“Nàng thật không muốn gặp lại được ta sao?” Hắn thả mềm thanh âm, nghe được nàng đang khóc thút thít.

Trong hai năm qua, hắn tại chưa thấy nàng khóc bao giờ...

“Đừng khóc, Bảo Bảo.” Cho dù không thấy được nước mắt của nàng, nghe thấy thanh âm liền đủ làm hắn đau lòng.

“Ta chán ghét người!” Hùng Bảo Bảo hô to.”Người tránh ra, ta hiện tại không muốn nhìn thấy người!”

Ô ô, nàng lại bị hắn lừa, hắn căn bản không yêu nàng, chỉ là bởi vì áy náy mới đến gần nàng...

“Nếu như mà ta rời đi sẽ làm tâm tình nàng khá hơn một chút, vậy ta đi.” Lãnh Thanh Phách thở dài một tiếng, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu rời đi.

Nàng nức nở, cách hồi lâu, phát giác ngoài cửa không có tiếng động nào thì hai chân vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Ô ô... Nàng thật đáng thương a, quên chuyện lúc trước coi như xong, còn không may nghe được bí mật của hắn, để ỉnh bây giờ thật khổ sở.

“Ghét, ghét, ghét ——”

Nàng ghét Lãnh Thanh Phách á!

Chỉ là nàng cũng đã quyết định ghét hẳn nhưng tại sao lại biết bởi vì hẳn là từ ấy này mới đến gần nàng mà lệ rơi không ngừng đây?

Yêu, thật đây đưa không rõ a...

7. Chương 7

Nhận được thật nhiều sủng ái của người

Mà lòng ta đã bị người nắm giữ

Yêu thương kia đối với người không cách nào thay đổi...

Hùng Bảo Bảo la hét muốn xuất cung về nhà.

Nàng khóc, nháo, bỏ ăn đã ba ngày rồi.

Vừa mới bắt đầu, Hoa Đề Lộ còn có thể lo lắng, nhưng bây giờ nàng bắt đầu giả câm vờ điếc.

“Ô ô... Hoa cô nương... Ta muốn về nhà...” Hùng Bảo Bảo đi đến cung điện của Hoa Đề Lộ, bộ mặt đầy nước mắt yêu cầu.

Hoa Đề Lộ nằm nghiêng ở trên ghế quý phi, lười biếng vừa xem sách, vừa ăn hột dưa.

“Hoa cô nương...” Hùng Bảo Bảo như con nít, khóc một liên ngôi ở bên người nàng. “Dẫn ta trở về quán trà, ta muốn thấy cha mẹ với đại ca...”

“Thấy cái quỷ!” Hoa Đề Lộ tức giận toát ra câu này. “Chuyện còn chưa giải quyết trước, ngươi và ta không rời khỏi hoàng cung một bước.”

“Tại sao?” Nàng mím miệng nhỏ, khổ sở hỏi.

“Không phải tại người nào đó không có việc gì nghe lén chúng ta nói chuyện sao?” Chuyện bây giờ tất cả lộ ra, Lãnh Thanh Phách kia đặc biệt thích ghi hận, đã đem món nợ này đặt trên đầu nàng rồi.

Nàng vốn cho là, Hùng Bảo Bảo chỉ cần cấu gât, sau đó ngoan ngoãn trở lại bên cạnh Lãnh Thanh Phách, không nghĩ tới nàng lại quật cường như thế, cho dù ai lôi kéo, giải thích thế nào đều vô dụng.

“Ai bảo các người cũng giấu giếm ta?!” Hùng Bảo Bảo nâng mày lên. “Ngươi cũng là đồng lõa...”

“Đồng lõa?” Hoa Đề Lộ nhú mày, trừng Hùng Bảo Bảo. “Đừng quên, ta là ân nhân cứu mạng của Hùng phủ.”

“Nếu không phải là Lãnh Dạ bảo không có việc gì tới cướp tiêu, chúng ta cũng sẽ không rơi vào thảm cảnh như vậy.” Hùng Bảo Bảo mất hứng phản bác.

“Ít nhất khi hẳn làm nô, cũng gặp phải báo ứng nha!” Hoa Đề Lộ lạnh lạnh nói. “Bảo chủ, Vương gia chức tốt như vậy hẳn không chịu làm, lại như tiểu nô ở bên cạnh ta hai năm, cái này còn là chưa đủ?”

Hùng Bảo Bảo phồng má. “Nhưng hẳn gạt ta...”

“Lừa ngươi cái gì?” Hoa Đề Lộ nhú mày. “Trừ lừa gạt tiếp cận ngươi, còn có cái gì?”

Teddiursa vừa nghe, mặt đỏ như quả táo. “Hoa cô nương...”

“Còn xấu hổ?” Hoa Đề Lộ hừ một tiếng. “Ngươi cho là ta là người mù sao? Không biết các người đang lén lút làm những thứ gì hả?”

“Hẳn lừa gạt tình cảm của ta!” Hùng Bảo Bảo thở phì phò nói. “Hẳn căn bản không yêu ta, chỉ là bởi vì chuyện ngoài ý muốn hai năm trước, cộng thêm hại ta bị thương, mất trí nhớ, mới muốn đến gần ta, đền bù ta.”

Hoa Đề Lộ không nhịn được bỏ lại quyển sách trên tay, neho con mắt nhìn Hùng Bảo Bảo.

Quả nhiên cùng muối muối của Hùng Phách! Cố chấp cứng đầu cái gì cũng không thông suốt.

“Người biết quá khứ của hần sao?” Hoa Đề Lộ đột nhiên đưa ra vấn đề.

Hùng Bảo Bảo lắc đầu. “Hần nói hần là cô nhi...”

“Vào mười năm trước, bởi vì đảng phái trong triều đình tranh giành, hần cùng với người nhà trở thành vật hy sinh, vương phủ bị người ta huyết tẩy, hần là thật vất vả mới thoát ra được.” Hoa Đề Lộ nói ra thân thế của Lãnh Thanh Phách.

Hùng Bảo Bảo thở hốc vì kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới quá khứ của hần lại bi thảm như thế.

“Hần đang đem đó mất đi cha mẹ, mất đi tất cả người thân, một thân một mình còn sống” Hoa Đề Lộ giống như đang tự thuật lại chuyện xưa. “Hần một mình chịu đựng qua bao bi thống, cuối cùng một mình sáng lập Lãnh Dạ Bảo, bắt đầu trả thù cho cha mẹ.”

“Nhưng hần là biểu thức của Hoàng Thượng...” Hùng Bảo Bảo nhỏ giọng nói.

“Hần căn bản không quan tâm.” Hoa Đề Lộ neho con mắt. “Hần hận mình là hoàng thân quốc thích, bởi vì nhiều quyền lực hơn nữa cũng không cứu được người thân của hần.”

Hùng Bảo Bảo mím môi, tim thế nhưng bởi vì này mấy câu nói mà co rút đau đớn. Nàng hiểu cái loại đau đớn mất đi người thân đó, dù sao nàng cũng thiếu chút nữa cũng như vậy...

“Vì vậy, hần coi triều đình là địch, còn lấy thân phận sơn tặc cướp bóc quan ngân.” Hoa Đề Lộ trong lòng tính toán, quan ngân thật đúng là bị cướp không ít.

“Người tại sao muốn nói với ta những chuyện này?” Hùng Bảo Bảo ngược mắt, không hiểu hỏi.

Chẳng lẽ... Là muốn nói giúp hần?

Làm sao có thể! Từ trước đến giờ Hoa cô nương không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, làm sao sẽ đột nhiên vòng tốt như thế?

“Người cho rằng, ta là đang giúp hần nói chuyện?” Hoa Đề Lộ cười khẽ, cười đến rất ngọt, rất ngọt, giống như mật đường.

“Nếu không tại sao lại nói cho ta biết những thứ này?” Hùng Bảo Bảo chớp chớp long đôi mắt to long lanh hỏi.

“Ta chính là muốn nói cho người biết, thật may là người cũng trở mặt với hần.” Hoa Đề Lộ ha ha cười. “Hần chỉ vì người, quyết định muốn phục chức, buông tha Lãnh Dạ Bảo.”

“Vì, vì ta?” Hùng Bảo Bảo nhúu mày hỏi. “Hần không phải không muốn làm quan sao?”

“Chính vì người!” Hoa Đề Lộ cười khẽ một tiếng. “Vốn là Khế Ước Bán Thân đến kỳ, hần sẽ rời khỏi quán trà, chỉ là hần thế nhưng vọng tưởng mang theo người đi, trở lại hần Lãnh Dạ Bảo tiêu dao qua ngày...”

Hùng Bảo Bảo quên nháo, quên khóc, lẳng lặng nghe Hoa Đề Lộ nói.

“Người nên biết, dân không thể đối địch với quan nhưng hần cố tình thù địch với triều đình lâu như thế, có bao nhiêu gian nan khổ cực. Hiện tại, bởi vì người, hần quyết định trở lại làm quan, ít nhất sẽ không đối đầu với triều đình, cũng coi như một chuyện tốt.” Hoa Đề Lộ lộ ra nụ cười thỏa mãn. “Về phần Lãnh Dạ Bảo, dĩ nhiên là để ta làm tiếp thu, mà người... Hần cũng không còn biện pháp mang đi!”

Kế hoạch thật hoàn mỹ a, không nghĩ tới cuối cùng thu lợi nhiều như thế...!

“Hoa cô nương, người, người thật là xấu...” Hùng Bảo Bảo phồng khuôn mặt nhỏ nhắn, thở phì phò nói. “Người biết rõ hần không thích làm quan, còn ép buộc hần đi vào khuôn khổ... Chẳng phải là muốn để cho hần hồi tưởng chuyện cũ?”

Hoa Đề Lộ nhún nhún vai, lạnh lùng cười nói: “Chuyện liên quan gì tới ta? Ta lại hời hợt. Người không phải cũng là quyết định không để ý tới hần sao? Còn lo lắng làm cái gì?”

“Ta...” Hùng Bảo Bảo á khẩu không trả lời được, tâm tình vô cùng phức tạp.

“Người ngoan ngoãn chờ thêm mấy ngày, ta sẽ dẫn người trở về.” Hoa Đề Lộ lần nữa cắn hạt dưa, còn nói cung nữ rót một ly trà cho nàng.

“Nhưng người đối với Phách ca ca như vậy, hẳn rất đáng thương...” Hùng Bảo Bảo khẽ cắn môi dưới, oán khí tựa hồ tiêu mất một nửa, trong lòng lại không nỡ bỏ hẳn.

“Đáng thương?” Hoa Đề Lộ nhàn nhã uống trà. “Tại sao lại đáng thương?”

“Bởi vì...” Nàng cắn môi. “Hắn không thích làm quan...”

“Đó cũng là người hại hắn lại như thế, không phải sao?” Hoa Đề Lộ để ly xuống, sóng mắt chuyển tới trên người nàng. “Huống chi, ta sẽ không để cho hắn dẫn người đi.”

Hắn muốn rời đi liền rời đi, nhưng là muốn mang người của nàng đi, tìm chết!

Hùng Bảo Bảo không biết mình nên tiếp tục tức giận, hay là quay đầu lại tha thứ cho Lãnh Thanh Phách.

Nàng chính là không thích bị lừa gạt! Hơn nữa trong lòng nàng vẫn còn nghĩ, hẳn là bởi vì áy náy mới yêu nàng...

Nhưng nếu không có áy náy, có phải là hắn cũng sẽ không yêu nàng?

Cái loại lo lắng mãnh liệt cứ như vậy đánh tới, làm nàng cảm thấy thật vô dụng.

Hắn, rốt cuộc có yêu nàng không đây?

Lãnh Thanh Phách rốt cuộc có yêu nàng hay không?

Bất kể vấn đề này có đáp án hay không, Hùng Bảo Bảo vẫn phải tiếp tục hờn dỗi.

Bởi vì từ khi nàng cấu kỉnh, Lãnh Thanh Phách cũng không còn tới hoàng cung tìm nàng.

Thật chẳng lẽ như nàng suy nghĩ, hẳn bởi vì áy náy? Cho nên lần này nàng phát giận, vừa đúng để cho hắn lấy cớ có thể rời khỏi nàng?

Hùng Bảo Bảo mím môi, một mình ở trong phòng suy nghĩ lung tung.

Lúc này nàng, cũng không biết có nên đi tìm Lãnh Thanh Phách hỏi rõ ràng hay không.

Dù sao, nàng cũng là một cô nương...

Cắn cắn môi, dậm chân tại chỗ, những thứ này đều không đủ để tiêu trừ lo lắng trong lòng nàng.

Đối với hắn, nàng rốt cuộc là bởi vì đau lòng, hay là bởi vì yêu đây?

Nàng không biết nha!

Hùng Bảo Bảo phiền não đi qua đi lại, không biết nên làm như thế nào.

Đúng lúc này, Hoa Đề Lộ phái một tiểu cung nữ tới gặp nàng.

“Hùng cô nương, tiểu thư mời người đến Ngự Hoa Viên ngắm hoa, uống trà.” Tiểu cung nữ thủ thủ thù thù, cung tất kính mà nói.

“Ta không muốn đi...” Hùng Bảo Bảo cắn môi làm, lúc này căn bản không có tâm tình đi uống trà nói chuyện phiếm, chớ nói chi là ngắm hoa.

“Tiểu thư có giao phó, Hùng cô nương nếu không đi, sợ rằng sẽ bỏ qua kịch hay.” Tiểu cung nữ chậm rãi nói ra lời Hoa Đề Lộ nhắc nhở.

Kịch hay? Hùng Bảo Bảo cau mày, rốt cuộc là có cái gì?

“Tiểu thư còn nói, Lãnh vương gia cũng sẽ xuất hiện ở trong Ngự Hoa Viên.” Tiểu cung nữ máy móc, đem tất cả lời Hoa Đề Lộ căn dặn chuyển hết cho Hùng Bảo Bảo.

Lãnh vương?! Vừa nghe đến ba chữ này, cặp mắt Hùng Bảo Bảo cũng sáng lên.

“Ta đi.” Nàng lập tức kéo làn váy, đi theo tiểu cung nữ ra cửa.

Vòng qua hành lang thật dài đi tới Ngự Hoa Viên, lúc này trong vườn đã dọn xong tiệc trà, thân là nhất quốc chi quân Hoàng Phủ Phong Vân ngồi ở vị trí chủ tử, bên cạnh là Hoa Đề Lộ ăn mặc chỉnh chu, xinh đẹp.

Một cô gái xinh đẹp, mặc màu y phục màu hồng, búi tóc kiểu Mầu Đơn, điểm một vài bông hoa trên đầu, bộ dáng đầy đặn, yêu kiều, mà Lãnh Thanh Phách an vị ở bên người nàng, mặt không có vẻ gì.

Trong mắt Hùng Bảo Bảo lọt vào một bóng dáng lãnh đạm, không nghĩ tới chỉ là nghiêng mắt nhìn một cái mà lòng nàng rung động không dứt.

Lãnh Thanh Phách vừa thấy được nàng, thân thể khẽ chấn động, vẻ mặt lạnh lùng bởi vì nàng xuất hiện mà dịu xuống.

Mới vài ngày không nhìn, gương mặt của nàng cũng gầy đi, nàng rốt cuộc có ăn cơm đầy đủ không? Lòng hắn đau nhìn nàng, ánh mắt cũng không dời khỏi.

Hùng Bảo Bảo xị mặt không mở miệng trước, chỉ có thể nhắm mắt ngồi xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ đưa lên.

Hoàng Phủ Phong Vân nâng chén cười nói: “Ngày hôm nay khí trời thật tốt, trăm mời tới biểu thức và Ngưng Tuyết Quận Chúa đến đây nhàn hạ thoải mái thưởng hoa, tâm sự.”

Nàng mới không có nhàn hạ thoải mái! Hùng Bảo Bảo trong lòng thầm thì, cái miệng nhỏ nhắn đỏ cao hơn. Hơn nữa... Ngưng Tuyết Quận Chúa ngồi bên cạnh Lãnh Thanh Phách tại sao lại dựa sát hắn như vậy?

Nàng không tự chủ khẽ cắn môi làm, nén giận nhìn chằm chằm hắn.

Dựa vào gần như vậy làm cái gì? Nàng rất muốn tiến lên tách bọn họ ra! Ngồi ở người bên cạnh hắn, không phải là nàng sao?

Ghen tuôn trong đáy lòng Hùng Bảo Bảo không khỏi dâng lên, nàng không thích thấy hình ảnh Lãnh Thanh Phách ở cùng nữ nhân khác. Ghen tuông tựa như xuyên thấu lục phủ ngũ tạng nàng, làm nàng đứng ngồi không yên.

“Dĩ nhiên.” Hoa Đề Lộ nở nụ cười, mắt to xinh đẹp nhìn Ngưng Tuyết. “Khó có khi Quận chúa vừa nghe đến Vương Gia hồi cung, liền vội vàng vào cung cầu kiến, không phải là vì phong hoa tuyết nguyệt sao?”

Ngưng Tuyết vừa nghe, gương mặt ửng đỏ, biết Hoa Đề Lộ châm chọc, rồi lại không tốt trở mặt.

Cái gì?! Hùng Bảo Bảo vừa nghe, sắc mặt càng trầm hơn.

“Ngưng Tuyết chỉ là rất lâu không có nhìn thấy Lãnh vương gia,” Ngưng Tuyết ngập ngừng nói, “Cho nên...”

“Khụ, khụ!” Hoàng Phủ Phong Vân lên tiếng đổi đề tài, để tránh nữ nhân của mình khi dễ Ngưng Tuyết nhu nhược, “Khí trời tốt như vậy, chúng ta nên ngắm hoa thôi...”

“Ngắm hoa?” Hoa Đề Lộ cười lạnh một tiếng. “Là vì nam sắc đi!” Nàng không chút khách khí nói trắng ra lòng Ngưng Tuyết.

Không phải nàng có thành kiến với Ngưng Tuyết Quận Chúa, càng không phải là vì giúp Lãnh Thanh Phách, mà là nàng không chịu nổi Ngưng Tuyết Quận Chúa chẳng những thích Lãnh Thanh Phách, còn ái mộ Hoàng Phủ Phong Vân của nàng, Lãnh Thanh Phách đi, liền muốn nhúng chàm Hoàng Phủ Phong Vân.

Chỉ là mọi người đều biết quan hệ giữa Hoàng Phủ Phong Vân với nàng, Ngưng Tuyết tự biết đánh không lại nàng, mới chủ động buông tha Hoàng Phủ Phong Vân.

Những chuyện này, mọi người đều biết, chỉ là không ai nói toạc ra mà thôi.

Hừ! Nàng ghét nhất chính là loại người như vậy!

Nếu thật sự muốn cùng nàng tranh nam nhân thì liền tranh nha, mà không phải thấy Lãnh Thanh Phách vừa xuất hiện, liền đổi chủ ý, chú ý đến hắn.

Khư, một chút cốt khí cũng không có!

Hùng Bảo Bảo từ đầu tới đuôi buồn bực không lên tiếng, khiến bữa tiệc càng thêm trầm muộn. Cho đến khi nàng thấy Ngưng Tuyết chủ động vì Lãnh Thanh Phách châm trà, còn cầm một khối bánh ngọt muốn cho hắn ăn...

Tức chết nàng!

“Xin lỗi, thân thể ta không thoải mái, ta nên đi về nghỉ ngơi.”

Nói xong, không để ý có Hoàng Đế, không để ý Hoa Đề Lộ giữ lại, không để ý mọi người nhìn vẻ mặt mình, Hùng Bảo Bảo đứng dậy rời đi, quyết định nhắm mắt làm ngơ!

Lãnh Thanh Phách nhìn thấy nàng bỏ đi, đứng ngồi không yên lòng, nhìn theo bóng dáng của nàng đi xa.

Nàng còn đang tức giận sao? Hắn cau mày, cũng muốn theo Hùng Bảo Bảo rời khỏi.

Mặc dù nàng không chịu tha thứ cho hắn, nhưng hắn còn quyến luyến không bỏ được nàng, về phần phản ứng của người khác, căn bản không phải trọng điểm.

Bởi vì lòng hắn đã bị nàng chiếm lấy, cũng không còn có thể để ý đến nữ nhân khác nữa.

Tức chết nàng!

Mời nàng đến Ngự Hoa Viên, chỉ là muốn nàng xem Lãnh Thanh Phách khanh khanh ta ta với nữ nhân khác, hơn nữa còn là cô nương xinh đẹp, thân phận tôn quý, so với nàng ưu tú hơn nha!

Hùng Bảo Bảo thở phì phò trở về phòng, một mình ngồi ở trên ghế hờn dỗi.

Phách ca ca căn bản không yêu nàng sao! Vài ngày không thấy, nhìn hắn ngược lại ăn ngon, ngủ ngon hơn trước, một chút cũng không để ý đến nàng...

Vừa nghĩ tới này, dạ dày nàng không khỏi cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, lại cảm thấy hết sức tức giận, cả người phiền não đến độ muốn phun lửa.

Bàn về gia thế, nàng nhất định không xứng với Phách ca ca, dù sao nàng chỉ là bình dân bách tính, thế nhưng hắn lại là hoàng thân quốc thích, mà Ngưng Tuyết thân là Quận chúa, mới có thể xứng đôi với hắn.

Nàng như thế nào, cũng không quan trọng...

Hùng Bảo Bảo cắn môi dưới, cảm giác không thoải mái vô cùng.

Thật buồn bực, thật buồn bực! Thật là phiền, quá phiền! Nàng rất muốn cắn người cho hả giận... Nàng mím miệng môi, hốc mắt bất tri bất giác đỏ lên.

Thật kỳ quái, kể từ gặp Phách ca ca, nàng liền thích khóc rồi... Lúc trước nàng không phải là nữ nhân thích khóc nha!

Hùng Bảo Bảo buồn bực, nước mắt giống như chuỗi trân châu từng viên một trượt xuống khuôn mặt, vừa giống như dòng nước nóng rơi vào mu bàn tay.

Nóng bỏng đó không phải là bàn tay nàng, mà là lòng nàng...

Giữa nàng và hắn, thật cứ như vậy kết thúc sao?

Hùng Bảo Bảo đáng thương trốn ở trong phòng trộm khóc, cho tới giờ khắc này mới hiểu được, thì ra là nàng rất để ý đến Lãnh Thanh Phách, hắn vừa rời khỏi nàng, nàng đều nghĩ tới hắn.

Dù sao hai năm qua, Lãnh Thanh Phách sủng ái nàng, dịu dàng với nàng, đều là sự thật không thể thay đổi.

Nàng không thể phủ nhận, mình thật rất nhớ hắn, càng không thể phủ nhận, mình đã yêu của hắn, đây cũng là điều không thể thay đổi.

“Khóc cái gì?” Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên sau lưng nàng.

Tựa như ông trời đáp lại tâm ý của nàng, làm nam nhân nàng nhớ mong đột nhiên xuất hiện, Hùng Bảo Bảo vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn với ánh mắt đầy quan tâm.

Nàng... Có thể nghĩ hắn cũng thích nàng, yêu nàng sao?

Nàng không muốn gây sự nữa, nàng muốn ở cùng hắn, coi như nam nhân này yêu nàng vì áy náy, nàng cũng không so đo, chỉ cần hắn như cũ đặt nàng trong lòng...

“Oa ô ô ——” Nước mắt như dòng lũ cuốn vào, hoàn toàn làm vỡ đê.

Sau một khắc, nàng đã chạy như bay vào ngực Lãnh Thanh Phách.

Nhớ nhung, làm trái tim nàng thêm cô đơn, rất cô đơn...

8. Chương 8

Lãnh Thanh Phách cho là Hùng Bảo Bảo sẽ tức giận, không nghĩ tới nàng sẽ chủ động chạy vào ngực hắn

Sau khi nàng vào cung, hai người cũng không từng có qua quan hệ thân mật, đừng nói là ôm ngay cả nói chuyện cũng khó khăn rồi/

Hiện nay, nàng thể nhưng ôm ấp yêu thương, để cho hắn có thể lần nữa ôm lấy nàng, chân thật như thế, ấm áp như thế, chỉ là... sao nàng lại khóc sụt sùi như thế?

“Đừng khóc.” Lãnh Thanh Phách lấy bàn tay lau đi nước mắt trên mặt nàng. “Ai khi dễ nàng?”

“Ô ô ô...” Hùng Bảo Bảo khóc thút thít nước nỡ, dường như muốn giải tỏa hết bất mãn của mấy ngày nay.”Chỉ có người mới có thể khi dễ ta!”

“Ta?” Lãnh Thanh Phách bật cười, đôi tay ôm chặt thân thể của nàng. Nếu như có thể, hắn vĩnh viễn không muốn buông nàng ra. “Ta khi nào chọc nàng mất hứng?”

“Người đứng núi này trông núi nọ, nhìn thấy cô nương xinh đẹp, liền quên ta.” Nàng ghen ngào lên án, giống như hắn là người vô tình vô nghĩa

“Ta không có quên nàng.” Hắn dịu dàng vì nàng lau đi nước mắt. “Trong lòng của ta vẫn luôn là nàng, không có ai có thể lấy thay nàng.”

“Còn lâu mới như vậy!” Khuôn mặt nàng dăm lệ ngược lên nhìn hắn. “Người vừa rồi rõ ràng ngồi rất gần với Ngưng Tuyết Quận Chúa hơn nữa nàng ta cũng có ý với người!”

Nàng lên án, giống như hắn và Ngưng Tuyết Quận chúa đã có quan hệ thân mật nhưng trên thực tế cũng không có!

Tâm tư của hắn vẫn quanh quẩn ở trên người nàng, căn bản không có những người khác, nàng chính là người hắn đời này thích nhất, cũng là người khiến hắn biết yêu.

“Ta cũng không tự nguyện ngồi cùng Ngưng Tuyết.” Lãnh Thanh Phách rất có kiên nhẫn giải thích. “Ta ngồi gần nàng ấy không có nghĩa lòng ta cũng như thế...”

“Nhưng là, Hoa cô nương nói Ngưng Tuyết Quận chúa là vì người mới vào cung.” Hùng Bảo Bảo thở phì phò nói, căn bản là ăn đấm, không chỉ có trong lòng chua chát mà câu chữ trong miệng nói ra cũng chua lèm.

“Ta căn bản không biết nàng sẽ vào cung.” Hắn bắt đầu dĩ thử dài.

“Vậy người vào cung ngắm hoa làm gì?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút không cao hứng hỏi.

“Ta là vì nàng mới vào cung.” Lãnh Thanh Phách nhẹ vuốt gương mặt nàng. “Hoàng Thượng nói, hắn đang ở Ngự Hoa Viên bày tiệc, mà nàng cũng sẽ xuất hiện, cho nên ta mới mặt dày tới gặp nàng.”

Hùng Bảo Bảo mím môi, lo lắng trong lòng cũng tiêu tán bởi câu nói của hắn.

Thì ra là, hần cũng muốn gặp nàng...

Hần dịu dàng tựa như một cơn, từ từ vây quanh ở nàng, để cho nàng hiểu hần thời thời khắc khắc đều ở đây bên cạnh nàng.

Nàng thích hần, cũng rất thương hần...

“Chàng là bởi vì áy náy mới yêu ta sao?” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ giọng hỏi.

“Không phải.” Lãnh Thanh Phách kiên định trả lời.

Hần vẫn không có nói cho Bảo Bảo biết, ngay từ lúc mười năm trước, nàng đã ở trong lòng hần.

Có lẽ vừa bắt đầu là bởi vì ân tình nhớ mãi không quên, nhưng là trải qua những năm này, nàng đã quanh quẩn trong lòng của hần, trở thành một phần không thể tách rời ——

Hần là thật yêu nàng.

“Vậy...” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, hỏi. “Chàng tại sao yêu ta?”

Lãnh Thanh Phách vẫn muốn giải thích với nàng chuyện mười năm trước đây. Có lẽ ngay lúc ấy, hần liền bị nàng sự ngọt ngào, giao hoạt của nàng hấp dẫn mất rồi.

Chỉ là hôm nay, hần lại cảm thấy nói nhiều hơn nữa cũng không giải thích hết.

Yêu nàng, không cần bất kỳ lý do gì.

“Yêu nàng, ta chưa có từng nghĩ tới bất kỳ lý do gì.” Ngàn vạn ngôn ngữ, thật ra thì vẫn không hơn một ôm. Bọn hần bây giờ cần nhất, chính là hai trái tim kề sát bên nhau.

Lãnh Thanh Phách dùng sức toàn ôm lấy Hùng Bảo Bảo. Rất nhiều ngày không thấy nàng, không sờ được nàng, đối với hần mà nói là một loại cực hình thống khổ.

Hùng Bảo Bảo khẽ cắn môi, câu trả lời của hần đơn giản như vậy, lại làm nàng vô cùng thỏa mãn.

Yêu, thật không cần bất kỳ lý do gì, yêu chính là yêu, tựa như nàng như thế —— nàng thương hần, chỉ là rung động thuần túy.

Nàng lấy ánh mắt thiết tã nhìn Lãnh Thanh Phách, đôi tay bầu vú cổ của hần, đưa môi mình in lên môi hần.

Nàng nhớ mùi vị của hần, nhớ nhiệt độ của hần, nhớ hết tất cả...

Cảm giác chính xác khiến con người ta không tự chủ trầm luân vào biển tình.

Hùng Bảo Bảo chủ động tìm kiếm môi hần, tìm kiếm mùi vị của hần, tìm kiếm tình yêu của hần đối với nàng.

Thấy nàng chủ động như thế, Lãnh Thanh Phách cũng nhịn không được nữa, hần thiết tha đáp lại nụ hôn của nàng, đầu lưỡi ở trong miệng nàng hoạt động, hai người hôn đến khó chia lìa.

Thân thể của nàng thành thực đáp lại, tự động kết hợp với thân của hần, bọn họ ôm chặt đến cơ hồ không có một khe hở, giống như muốn dung nhập đối phương, không muốn tách rời...

Hai cơ thể ôm nhau, cảm thụ nhiệt độ đối phương, vào giờ phút này, yêu đã hóa thành lửa mạnh, cơ hồ muốn đem bọn họ đốt thành tro tàn.

Lãnh Thanh Phách đặt nàng nhẹ nhàng ở trên giường, thâm tình ngắm nhìn khuôn mặt của nàng, tựa hồ muốn nàng vĩnh viễn, mặc cho thời gian trôi qua cũng sẽ không phai mờ.

Hần nghĩ nàng... sẽ làm hần rất điên cuồng

“Bảo Bảo, ta rất yêu nàng, rất nhớ nàng.” Hần lẩm bẩm nói, thanh âm mặc dù không lớn, lại làm trái tim nàng rung động.

Cảm động tự nhiên sinh ra, nàng cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, dùng sức ôm lấy hần, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của.

Nụ hôn của hắn một đường đi tới cổ nàng, ngửi được hương vị ngọt ngào trên người nàng.

Hơi thở này... Luôn là quanh quẩn trong lòng hắn, từ đầu đến cuối chưa từng biến mất.

Hắn hưởng thụ da thịt mềm mại của nàng, nàng hưởng thụ hắn dịu dàng mút hôn, cảm thấy tay của hắn chậm rãi di động, đi tới nàng bộ ngực mềm mại, cách lớp quần áo vỗ về chơi đùa.

“Ừm...” Nàng không nhịn được khẽ rên một tiếng.

“Bảo Bảo, ta muốn nàng.” Lãnh Thanh Phách thì thầm, bàn tay ở trên ngực của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Hùng Bảo Bảo hít sâu một hơi, ngăn cản động tác của hắn, then thúng nói: “Hôm nay... Để ta hầu hạ chàng, có được hay không?” Mặt của nàng hồng hồng, giống như đóa hoa xấu hổ.

Lãnh Thanh Phách nghe vừa mừng vừa sợ, nhưng còn chưa phản ứng, nàng đã khe khẽ đẩy hắn, tự mình ngồi dậy, bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

Đôi tay mảnh khảnh rút đi áo khoác, lộ ra vai trắng khêu gợi, cái yếm màu hồng bao lấy bộ ngực mềm mại làm mất hẳn không thể chuyển động

Thì ra là, bất kể trải qua bao lâu, khát vọng của hắn đối với nàng vẫn mãnh liệt như, như lửa nóng không ngừng cháy.

“Phách ca ca.” Nàng khẽ mở miệng, yêu kiều gọi hắn, cả người khẽ run.

Ở trước mặt hắn, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ, hơn nữa bị trông mắt đen nhìn chằm chằm như vậy, càng làm cả người nàng nóng lên, hô hấp cũng gấp rút.

“Bảo Bảo, nàng làm sao phục vụ ta đây?” Lãnh Thanh Phách khẽ vuốt gò má ngượng ngùng của nàng.

Hùng Bảo Bảo hôn môi hắn, tay nhỏ bé chuyển qua trước ngực hắn, bắt đầu lột bỏ quần áo.

Nét mặt của nàng mặc dù có chút e lệ, nhưng là động tác lại hết sức thuần thực, sau khi thuận lợi cởi áo xong, tay nhỏ bé đi tới quần hắn, chần chờ một chút, mới lại tiếp tục.

Cởi quần, ngay cả quần trong cũng cởi xuống, ánh mắt của nàng dừng lại trên người hắn.

Lúc này nàng mới phát hiện vật giữa đùi đã sớm ngang nhiên nhếch lên, có thể nói là Nhất Trụ Kinh Thiên rồi. Nàng đỏ mặt, nhưng vẫn vượt qua e lệ, lấy tay nhỏ bé sờ nhẹ.

Mới nhẹ nhẹ đụng như vậy đã khiến Lãnh Thanh Phách không tự chủ thở hốc vì kinh ngạc.

Khi nàng dịu dàng vuốt ve, bình tĩnh thường ngày của hắn đều vắt ra sau óc, hô hấp trở nên vẫn đục nặng nề, vẻ mặt dường như ẩn nhẫn thống khổ.

Hùng Bảo Bảo chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của hắn, bản chất nghịch ngợm liền lộ ra, ngón tay mảnh khảnh cố ý vỗ về chơi đùa nhẹ nhàng, một chút cũng không dùng sức, nhưng mà đối với hắn mà nói, cũng là một thống khổ.

“Bảo Bảo, đừng như vậy đối với ta...” Thanh âm của hắn trầm thấp, cũng nhanh không kiềm chế được.

Nàng mím môi cười trộm, cuối cùng lại cúi đầu, lấy cánh môi trực tiếp đụng vào.

Hắn còn không kịp phản ứng, nàng đã triển khai cái miệng nhỏ nhắn, dùng khoang miệng ẩm áp, mềm mại vây lấy hắn.

“Ừm...” Lãnh Thanh Phách rên lên một tiếng, không nghĩ tới cảm giác bị nàng ngậm lại thoải mái như vậy.

Kế tiếp, đầu lưỡi ta của nàng ở phái nam của hắn nhẹ nhàng trêu chọc lấy, thỉnh thoảng vòng quanh, thỉnh thoảng trên dưới hoạt động, tay nhỏ bé còn lại là đang cầm hai viên cầu, lấy động tác kiều mỵ quyến rũ hắn.

Nàng có thể cảm thấy cơn thịt trường đại, nàng ngậm mút sâu đến cổ họng, mặc dù loại cảm giác này có chút khó chịu, nhưng nàng vẫn tận tâm phục vụ hắn.

Nàng nghiêm túc mút hân, phát ra tiếng mập mờ, nhìn thấy vẻ mặt kiều mỹ hấp dẫn của nàng, bụng dưới của hân càng xôn xao, dục vọng phái nam không ngừng trường đại.

Cho đến khi dục vọng hân cơ hồ phá cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nàng mới nhả ra, phía trên còn có tơ bạc quấn quanh...

Lãnh Thanh Phách rốt cuộc không nhịn được đẩy nàng lên giường.

“Bảo Bảo, ta nghĩ muốn nàng...”

Hai người dây dưa, chuẩn bị bắt đầu.

Lãnh Thanh Phách cúi người, bàn tay đưa tới nơi giữa hai đùi của nàng.

Nàng phản xạ kẹp chặt bắp đùi, muốn cự tuyệt hân, nhưng vẫn không cách nào ngăn trở.

Lãnh Thanh Phách biết bắt đầu từ bây giờ nàng hoàn toàn thuộc về hân, không còn có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản bọn họ yêu nhau.

Cho nên hân không cần phải gấp gáp, hân muốn từ từ hưởng thụ.

Tay của hân chuyển qua trên đùi nàng, chậm nữa chậm vén quần lên.

Nàng lo lắng giãy dụa thân thể, bàn tay hân liền dò vào trong quần.

Tay của hân sờ dọc theo bắp đùi, cảm giác tê liệt đồng thời cũng xông vào đầu nàng.

“Thật nhớ cái nơi mềm mại, ấm áp này...” Hân nói xong, ngón tay không ngừng ma sát ở giữa hai chân nàng.

Nàng hơi giãy giụa, nhưng không có đánh lui dục vọng của hân, ngược lại làm cho hân càng thêm không chút kiêng kỵ lục lợi thân thể mềm mại của nàng.

“Phách ca ca...” Nàng yêu kiều kêu một tiếng, ánh mắt mê ly.

Oh, thì ra là nàng cũng khát vọng hân vuốt ve...

Lãnh Thanh Phách lần nữa dọc theo bắp đùi của nàng mò xuống dưới, thân thể của nàng bởi vì nhột mà phát run, hân bắt được mắt cá chân của nàng, vừa quay đầu liền hôn lên chân của nàng.

Môi hân với khí nóng xuyên thấu qua vớ lưới truyền đến, một cỗ cảm giác không cách nào nói rõ bò lên lưng của nàng, kế tiếp, hân rút đi vớ lưới, đôi chân xinh đẹp hiện ra trước mắt hân.

Hân cực kỳ dụ dăng nâng mũi chân lên, chậm rãi liếm theo dọc theo chân nàng.

Động tác của hân cực kỳ chậm chạp mà đầy trêu đùa, khi hân linh hoạt đầu lưỡi liếm đến đầu gối thì giống như có dòng điện vọt qua thân thể của nàng, làm nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Phát hiện phản ứng của nàng, hân bắt đầu ở đầu gối liếm láp, thấp nhiệt đầu lưỡi không ngừng trêu đùa nàng.

Phương thức trêu đùa của hân làm lòng nàng không khỏi rung động.

Kích thích như thế lỗ chân lông cũng thư giãn ra, tất cả giác quan cũng nhạy cảm hơn.

Khi môi hân lại bắt đầu di động, càng làm cơ thể nàng xôn xao, khó chịu.

Một lát sau, hân rốt cuộc cũng ngước đầu lên, rút đi cái yếm của nàng.

Hân dùng lực xé, cái yếm ngay sau đó đứt rơi, lộ ra một đôi đầy đà mê người.

“Da của nàng thật trơn, thật mềm...” Hân mê luyến nói, bàn tay đi tới trước ngực nàng, thu hai luồng mềm mại vào trong lòng bàn tay của hân.

Hân nhẹ nhàng linh hoạt vuốt ve, đồng thời không quên bóp lấy hai đóa hoa phấn hồng.

“Ừm...” Nàng cảm thấy mình đã không có dư thừa hơi sức để suy tư, chỉ có thể mặc cho hân bừa bãi làm cần.

Lúc này, hần vùi đầu xuống, đầu lưỡi từ bụng của nàng bắt đầu trượt xuống dưới, bàn tay tách mật huyết ra, đôi môi lập tức hôn lên cánh hoa ướt.

“A, a...” Nàng không che giấu chút nào hô lên.

Đầu lưỡi của hần rất nhanh đẩy ra cánh hoa, cẩn thận liếm hôn.

Cặp kia tiếp tục di chuyển trên người nàng, khiêu khích lên mọi khoái cảm.

“A...” Kỹ xảo của hần thật đáng sợ, nàng không nhận được ườn ẹo thân thể, muốn thoát đi công kích của hần.

Nhưng là đôi môi của hần tựa như không chịu buông lỏng, thật chặt hấp thụ.

Hần cũng không trực tiếp công kích tiểu hạch nhạy cảm của nàng, mà là dọc theo cánh hoa liếm láp.

Cứ như vậy, hần tràn đầy kiên nhẫn trên đầu, ở đầu lưỡi thỉnh thoảng quét qua tiểu hạch thì là có thể nghe được nàng phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vời.

“Có cảm giác rồi sao?” Rốt cuộc, hần ngược đầu lên hỏi.

Khi hần kéo dài không ngừng công kích, hoa hạch của nàng đã trương khai, mật dịch cũng xông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này cũng đã hồng hồng.

“Đáng ghét...” Nàng cảm thấy xấu hổ, vì vậy nhắm mắt, lắc đầu nói.

“Đây là hương vị của nàng...” Hần dùng ngón tay dính chút hoa dịch, tiến tới trong mũi nàng, muốn nàng ngửi ngửi hương thơm mê người này.

“Ừm...” Hùng Bảo Bảo quay mặt, cự tuyệt trên chọc, xấu hổ giống như thiếu nữ chưa biết mùi đời.

“Xấu hổ? Không sao, hiện tại vừa mới bắt đầu mà thôi.” Hần khẽ cười, dời đi ngón tay, quyết định tiếp tục chọn lựa thể công, để cho nàng phục vụ mình.

Bởi vì, hần quá khát vọng nàng...

Khát vọng tất cả đều thuộc về hần.

9. Chương 9

Lãnh Thanh Phách lần nữa triển khai thể công, chân phải cố định ở giữa hai chân nàng, ngón trỏ cùng ngón giữa trượt vào khe thịt của nàng, động tác nhanh đến mức làm nàng căn bản không có biện pháp phòng thủ.

Tiếp theo, ngón tay cái khẽ cong lên, đè lại hoa hạch, cũng trong lúc đó, tay trái cầm vú phải của nàng, mà vú trái của nàng còn lại là bị hần miệng công chiếm.

Lần này nàng toàn thân đồng thời bị công kích, hần một tay ra sức luật động, một tay dùng sức xoa vú của nàng, miệng lại cắn lại liếm, làm cho nàng cơ hồ sắp hỏng mất.

Hùng Bảo Bảo hô hấp không ngừng, thân thể điên cuồng uốn éo, bắp đùi thon dài đá không ngừng, muốn tránh thoát hần.

Nhưng là, lúc này Lãnh Thanh Phách tựa như một con chim tìm mồi, cuốn lấy thân thể của nàng không chịu buông lỏng.

Nhiệt độ cấp tốc lên cao, thân thể mềm mại giống như lửa nóng.

Nghe nàng hừ mềm mại bất lực ưm, hần đặt môi lên môi nàng, không nghĩ tới nàng thể nhưng như dói chết, đem hần môi lưỡi làm thành thức ăn, một ngụm sẽ không chịu rời đi.

Hôn một lúc lâu, nàng rời đi môi của hắn, thân thể không ngừng giãy dụa.

“A... Phách ca ca, ta, ta không được...” Nàng kiều mỵ rên rỉ, thân thể khẩn cầu tiếp xúc thân mật.

Lãnh Thanh Phách không ngừng ở trong cơ thể nàng móc lấy, ngón tay cái cũng kéo tiểu hạch nhạy cảm, mật huyết của nàng đã sớm ướt nhẹp, theo ngón tay hắn, đẩy hoa dịch cuộn cuộn tiết ra.

Nàng thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm đỏ, ngực kịch liệt phập phồng, một đôi mắt đẹp lúc này lộ vẻ kiều mỵ mê người.

“Phách ca ca...”

“Ta như vậy, nàng thoải mái hay không?” Hắn cũng không ngừng nghỉ hỏi.

“A, a...” Hùng Bảo Bảo cơ hồ mau hỏng mất.

Ngón tay của hắn mỗi lần ra vào đều mạnh mẽ, dường như muốn lấy hết cả người nàng mới hài lòng, bây giờ còn hỏi ra vấn đề mắc cỡ như vậy...

Hắn... Hắn tại sao có thể đùa bỡn nàng như vậy?

Thật là xấu! Xấu lắm!

“Nàng không phải nói, vậy ta liền không ngừng tay, cho đến khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi.” Lãnh Thanh Phách yêu vẻ mặt của nàng lúc này, cái loại muốn nói còn thẹn thùng, làm hắn không nhịn được liền muốn khi dễ nàng một chút.

“Phách ca ca... Chàng đáng ghét nhất rồi...” Nàng giãy dụa thân thể, đôi tay vịn cổ hắn.

“Sao lại ghét?” Hắn khẽ cười một tiếng, không nghĩ tới nhiều ngày không ôn tồn, thân thể của nàng phản ứng thành thực như thế, không hề giấu giếm đem nhiệt tình hiện ra trước mắt hắn.

“Ừm, ừm...” Bên tai của nàng truyền đến âm thanh đầy xấu hổ

A...

Hùng Bảo Bảo không nhịn được ưỡn người, muốn trốn tránh hắn, không ngờ nhưng bởi vì động tác như thế, để cho hắn càng thêm xâm nhập.

“Không cần, không cần chứ sao...” Trong cơ thể nàng dấy lên ngọn lửa nóng bỏng, đốt cháy lý trí nàng thành một đống tro bụi.

“Thật không cần?” Hắn rút ngón tay ra.”Nhìn nàng, cũng ướt thành ra như vậy rồi, còn muốn cậy mạnh?”

Nói xong, hắn cố ý dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu vú, làm nàng lộ ra vẻ mặt mê người

Trong cơ thể ít đi hắn ngón tay dài kéo ra đưa vào, làm Hùng Bảo Bảo cảm thấy trống không khó nhịn, hai tròng mắt của nàng chủ động tìm hắn, gương mặt hồng hồng, vẻ mặt có chút oán hận.

“Phách ca ca...” Thật là xấu, lại đang nửa đường liền vứt bỏ nàng không để ý! Nàng không nhịn được quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, nũng nịu.

“Hả?” Lãnh Thanh Phách cố ý đem nửa người dưới gần sát nàng hoa huyết ẩm ướt.

“Ừm...” Trong cơ thể cảm giác khó có thể hình dung, nàng khẩn cấp muốn hắn đi vào. “Đừng đùa trêu nữa, người ta, người ta...”

“Muốn như thế nào?” Hai tay của hắn ôm chặc eo nhỏ của nàng, nheo con mắt hỏi.

“Muốn Phách ca ca đi vào...” Rốt cuộc, nàng đỏ mặt nói.

“Đi vào nơi đó?” Hắn tiếp tục trêu chọc nàng.

“Đi vào trong thân thể ta...” Hùng Bảo Bảo mắc cỡ vùi đầu vào cổ của hắn. “Đừng đùa ta, Phách ca ca xấu nhất rồi...”

Hắn không nhịn được bật cười. “Ngoan ngoãn, Phách ca ca sẽ thành toàn cho nàng.”

Nói xong dương vật to lớn đồng thời ở hoa huyết ma sát mấy cái, hần đưa eo ếch một cái, sẽ để ỉnh tiến vào trong thân thể của nàng.

Khi hần tiến vào trong nháy mắt kia, dừng đạo bị căng lớn cảm giác làm nàng không nhận được căn môi dưới, chịu đựng lực lượng của hần.

“Ừm...”

Trận này tình yêu hưởng yển vừa mới bắt đầu, kịch hay đang muốn ra sân...

Hùng Bảo Bảo nhắm chặt hai mắt, xoay đầu đi, không muốn đối mặt hần.

Nàng không muốn làm cho hần nhìn thấy bộ mặt đỏ bừng của mình, cảm giác tựa như một đứa trẻ, vẫn không thể đành hoàng thừa nhận.

“Nàng thật chặt...” Vừa chìm vào trong cơ thể nàng, hần không nhận được thở ra một hơi.

“Phách ca ca thật đáng ghét...” Nam căn trắng kiện chất đầy hoa huyết, cơ hồ sắp xanh phá dừng đạo chặt khít.

Nhưng là... Mỗi khi hần hạ xuống, liền làm cho nàng cực vui vẻ, loại phản ứng sinh lý tự nhiên này, rất nhanh liền dấy lên ngọn lửa trong cơ thể nàng.

“Thật chán ghét ta?” Nhìn nàng lảng lảng, hần cảm giác tiểu tử nữ nhân này thật đáng yêu, đáng yêu phải khiến hần muốn một hợp nuốt vào.

“Ừm, ừm...” Nàng xấu hổ được không dám nhìn thẳng hần.

“Thật không thích ta như vậy đối với nàng?” Hần nhẹ nhàng bắt được cảm của nàng, tiếp tục truy vấn.

“Chàng khi dễ ta...” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, thẹn thùng sảng giọng.

“Không phải nàng muốn để cho ta khi dễ sao?” Hần cố ý thẳng lưng, lại đem nam căn nóng bỏng vào trong hoa huyết của nàng.

Nàng không nhận được phát ra tiếng, lần thứ hai so lần thứ nhất càng lớn hơn.

“Chàng thật là hư...” Nàng nặng nề thở, lửa nóng kia không ngừng trong hoa huyết ra vào, làm nàng sắp đầu hàng.

“Ừm... A, a...” nam căn khổng lồ không ngừng đâm vào trong thân thể của nàng, làm nàng không cách nào không chế phát ra tiếng.

Hướng chi, nam căn ấy ngang nhiên khổng lồ, mỗi lần tiến vào trong cơ thể nàng, cũng làm nàng chỉ có thể há to miệng, kịch liệt thở, rên rỉ.

Lãnh Thanh Phách nâng đùi phải của nàng, nam căn lần nữa chậm rãi đi sâu trong hoa tâm, hoa huyết ấm áp ướt khi hần khi tiến vào, lập tức mút dương vật của hần.

“Nàng làm ta mất hồn như thế...” Cơ hồ làm hần hòa tan ở trong cơ thể nàng rồi.

Hùng Bảo Bảo không ngừng rên rỉ, ngực hoàn toàn phập phồng, nam căn của hần không ngừng đi sâu vào cơ thể nàng.

Nàng không dám tin tưởng, cũng cơ hồ không chịu nổi, hành động của hần mang đến cho nàng kích thích, khoái cảm vô tận.

Mặc dù có chút sợ hãi, nàng lại không có cách nào hô ngừng, chỉ có thể phối hợp với hần, khiến hai người tiếp tục hưởng khoái cảm tột cùng.

“Phách ca ca...” Nàng nắm thật chặt lưng của hần, trong miệng ngậm ra mấy người mất hồn thanh âm.
“Chàng, chàng đừng nhanh như vậy...”

“Dừng vào đây hoa huyết rồi sao?” Hần nhú mày hỏi, giọng nói vô cùng tà nịnh, trêu đùa nàng.

Lúc này, Hùng Bảo Bảo dĩ nhiên phát hiện nam căn ngày càng dùng sức đâm vào hoa tâm nàng.

“Phách ca ca...” Trong thân thể của nàng vọt qua từng trận khoái cảm không cách nào nói rõ.

Hoa tâm không ngừng bị dương vật to lớn đưa đẩy, tựa hồ phải xuyên thấu thân thể, từ hoa huyết bức ra một cỗ khoái cảm vô cùng mãnh liệt.

“Hả?” Hắn kéo dài đi tới, phát hiện nàng co rút nhanh gay gắt.

“Đừng, đừng như vậy, ta sẽ không được...” Nàng thở gấp, hoa huyết trong truyền tới kích thích cùng cảm giác tê dại, đang chuẩn bị đẩy nàng đến vui sướng nhất chân trời.

“Mới như vậy thì không được sao?” Lãnh Thanh Phách cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói ra: “Ta còn chưa chân chính bắt đầu!”

Vào lúc này, hắn cuối cùng khiến côn thịt đâm sâu vào trong thân thể của nàng lần nữa, hài lòng thưởng thức khoái cảm cùng nàng.

“A...” Nàng sợ hãi kêu, cảm giác côn thịt cơ hồ muốn phá hoa huyết của nàng. “Phách ca ca, đừng, đừng như vậy...”

Khoái cảm mãnh liệt đã cuốn lấy toàn thân, sắp sửa bao phủ lý trí của nàng.

Lãnh Thanh Phách biết nàng cũng nhanh đạt tới cao triều, vì vậy đột nhiên gia tăng tốc độ, làm khoái cảm ở trong cơ thể nàng quanh quẩn không đi.

“A a... Như vậy...” Nàng thì thầm, khi hắn lại thâm sâu vừa nhanh kéo ra đưa vào ở bên trong, thần trí bắt đầu có chút không rõ ràng.

“Rất thoải mái có đúng hay không?” Hắn đem côn thịt rút ra đến chỉ còn dư lối vào ở trong hoa huyết, sau đó sẽ lần thứ nhất dùng sức đụng vào —— hắn quyết định muốn ở sau một khắc sẽ để cho nàng đạt tới đỉnh điểm!

“A a a...” Nàng không ngừng giãy dụa đỉnh đầu, có loại dục tiên dục tử khoái cảm.

“Thoải mái sao?” Hắn ra sức tiếp tục ra vào.

Phản ứng của nàng vượt quá dự đoán của hắn, mới kéo ra đưa vào không bao lâu, dừng đạo liền kịch liệt co rút lại, hoa dịch cũng phun ra.

“Thật thoải mái, thật thoải mái...” Nàng điên cuồng ưỡn ẹo thân thể, cao triều giống như giống như mưa to gió lớn đánh tới, làm nàng không chống đỡ nổi.

“Nhanh như vậy đã đến sao? Nàng thật rất nhu nhược a...” Hắn thở hổn hển nói, biết trêu đùa vừa rồi rồi phát huy tác dụng.

Nàng nhảy cảm như thế rất nhanh liền đạt tới đỉnh.

Hùng Bảo Bảo gần như mê lả nằm trong ngực Lãnh Thanh Phách, cho là trận kịch liệt này đã chấm dứt.

Thế nhưng nàng đâu biết rằng đây chỉ là khúc nhạc dạo đầu cho trận cuồng phong tiếp theo - một cuồng phong không biết hồi chấm dứt...

10. Chương 10

Mộng.

Hùng Bảo Bảo biết mình trong mộng, bởi vì trước mặt nàng xuất hiện một đôi nam nữ rất trẻ tuổi.

Nam là Lãnh Thanh Phách khi còn trẻ.

Nữ là nàng năm mười hai tuổi.

Nàng nghe không rõ đối thoại giữa hai người, chỉ có thể trông thấy những hình ảnh liên tiếp xẹt qua mắt nàng.

Cho đến khi ca ca nàng xuất hiện, đánh tan tình cảm rất tốt của bọn họ...

Khi đó, Lãnh Thanh Phách nhét ngọc bội Thanh Long vào tay nàng, thề son sắt mà nói ——

Ta sẽ quay trở về tìm ngươi.

Hùng Bảo Bảo nhìn màn này, đột nhiên hỏi có chút ngu...

Đó là nàng nhớ lại, hay chỉ là mộng?

Nếu là mộng, tại sao lại chân thật thế này?

Mộng?

Chân thật?

Ừm...

“Bảo Bảo?” Một tiếng nói dịu dàng trầm thấp gọi nàng.

Đó là tiếng gọi chân thật, cũng không phải là âm thanh trong mộng...

“Ừ...” Nàng cau mày, không nghĩ tới vừa quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi kia thì lại rơi xuống phía sau thâm cốc...

A, không!

Đó không phải là thâm cốc, mà là một lồng ngực bền chắc.

Mở mắt, tỉnh mộng.

Hùng Bảo Bảo trừng mắt nhìn, dung nhan tuấn mỹ xuất hiện trước mắt nàng, mà thân thể của nàng đang bị một đôi tay tinh tráng ôm lấy.

“Phách ca ca...” Nàng cho là mình hoa mắt, lại dùng lực nháy mắt mấy cái.

“Nàng gặp ác mộng sao?” Lãnh Thanh Phách dịu dàng đặt tay lên trán nàng. “Không sợ, ta ở bên cạnh nàng.”

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng từ trên giường bò dậy, bước chân có chút gấp rút chạy đến trước gương đồng, từ trong hộp tìm được một khối ngọc bội.

Nàng xem kỹ hồi lâu, mi tâm khép lại.

“Bảo Bảo?” Lãnh Thanh Phách đi theo xuống giường, đem lấy áo khoác ở trên vai nàng. “Nàng làm sao vậy?”

Nàng quay đầu lại, đứng đưa ngọc bội trước mắt hấn.

“Này... Là chàng cho ta Lãnh Thanh Phách khẳng định nói.

Khối ngọc bội này coi như là tín vật cả đời của bọn họ, cũng là lời cam kết của hấn với nàng ——

Hấn sẽ trở về tìm nàng.

Hấn thật trở lại tìm nàng rồi hả?!

Hùng Bảo Bảo quả thật không thể tin được, thì ra là vào mười năm trước bọn họ cũng đã gặp mặt!

Chỉ là bởi vì ngoài ý muốn nàng mất trí nhớ, trừ người nhà ở ngoài, nàng thậm chí quên tất cả, ngay cả hấn cũng không nhớ rồi...

“Thế nào?” Thấy vẻ mặt phức tạp của nàng, hấn không nhịn được lo lắng hỏi.

“Ta nhớ ra rồi.” Nàng chớp chớp đôi mắt linh động, thâm tình nhìn hấn. “Chàng và ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi...”

Nghe vậy, lòng Lãnh Thanh Phách vui như mở hội.

Không nghĩ tới, nàng lại nhớ đến thời điểm hai người lần đầu gặp mặt!

“Ta từ mười năm trước đã yêu nàng.” Hấn không giấu giếm nói, vào mười năm trước, tim của hấn liền thất lạc ở trên người của nàng rồi.

Gương mặt của nàng lặng lẽ đỏ, đối với lời tâm tình của hấn không có lực chống đỡ, hơn nữa còn tỏ tình trực tiếp như thế, làm lòng nàng như có hàng ngàn con nai đang chạy loạn.

“Ta thích chàng, ta yêu chàng...” Hùng Bảo Bảo tiến lên cho Lãnh Thanh Phách một ôm. “Ta nhớ ra rồi, mười năm trước ta chỉ chỉ là thuận tay cứu chàng một mạng, không nghĩ tới mấy năm qua này chàng lại hy sinh vì ta nhiều như thế.”

“Đó không phải là hy sinh.” Lãnh Thanh Phách ngửi mùi thơm trên người nàng, cười khẽ nói. “Chỉ cần có thể để cho nàng vui vẻ, ta đều nguyện ý làm.”

Nàng lắc đầu một cái. “Ta không muốn chàng khổ sở vì ta như thế.”

Cho nên, nàng quyết định không muốn nghe lời của Hoa cô nương chia tay với hấn.

“Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, cho dù sẽ không vui vẻ ta cũng sẽ cố chịu đựng.” Lãnh Thanh Phách dịu dàng nói.

Hấn nghĩ thông, coi như hấn tiếp tục làm bảo chủ Lãnh Dạ Bảo, tiếp tục bỏ việc triều chính, nhưng không có nữ nhân hấn yêu nhất ở bên cạnh, hấn cũng sẽ không vui vẻ gì...!

Cho nên hấn nguyện ý buông tha tất cả, chỉ cầu cả đời này đều được ở cùng nàng.

“Chàng không cần cưới cô nương khác có được không?” Hùng Bảo Bảo khẩn cầu nhìn hấn. “Ta không muốn xa chàng, ta muốn gả cho chàng.”

Nàng thẳng thắn, làm Lãnh Thanh Phách kinh hãi một lúc lâu. Nàng... Tha thứ cho hấn sao?

“Nàng nguyện ý gả cho ta?” Hấn ôm nàng thật chặt, cực kỳ vui mừng hỏi.

“Chẳng lẽ chàng lại không muốn?” Hùng Bảo Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn cả giận nói. “Hay là chàng đã chán ghét ta?”

Hừ, nếu như là vậy, nàng sẽ khiến đại đa số nam nhân vô tình vô nghĩa này thành trăm mảnh, vứt xuống biển làm mồi cho cá!

“Ta ước gì nàng gả cho ta!” Nếu không phải nàng ngăn cản hấn tới cửa cầu hôn, hấn đã sớm lấy nàng về nhà!

“Chàng cùng người nhà ta sống một cuộc sống bình thường được không?” Nàng biết song thân của hấn đã không còn ở trên đời, mà nàng nguyện ý làm người nhà của hấn. “Chàng gặp qua cha mẹ ta, bọn họ cũng có thể làm cha mẹ của chàng...”

“Tất cả tất nghe theo thê mệnh.” Hấn hôn môi của nàng, thiết tha muốn phải có tất cả của nàng. “Chỉ cần nàng cảm thấy hạnh phúc.”

Hấn có thể đem tất cả đều cho nàng, không có chút gì do dự.

Bị hôn qua nàng có vẻ thẹn thùng không dứt, nhẹ giọng đáp lại nói: “Hạnh phúc của ta chính là vui vẻ của chàng.”

Cho nên, mới có người ta nói —— vợ chồng đồng tâm, cũng là tình vợ chồng.

Bọn họ tất cả, đều chia sẻ lẫn nhau, sống ở nơi nào cũng không thành vấn đề, chỉ cần bọn họ có đối phương, sống gió khổ cực nhiều hơn nữa rồi cũng sẽ qua đi.

Chỉ cần vững vàng cầm tay đối phương, bất kể gian nan hiểm trở, bọn họ đều có thể cùng nhau vượt qua.

Coi như phía trước có độc xà mãnh thú, Lãnh Thanh Phách cũng sẽ thề bảo vệ Hùng Bảo Bảo, hơn nữa mở một đường máu.

Giờ phút này, hắn sẽ phải đối mặt với Hoa Đề Lộ so răn độc mãnh thú đáng sợ hơn...

Kỳ quái, Hoa Đề Lộ thế nhưng không có phản ứng gì, khó có khi ngoan hiền như thế, yên lặng ngồi bên Hoàng Phủ Phong Vân uống trà, một tiếng cũng không nói.

“Vi thần nghĩ từ quan, cùng Bảo Bảo về nhà ở cả đời.” Đây là thỉnh cầu duy nhất của Lãnh Thanh Phách.

“Biểu thức, ngươi thật không suy tính nữa sao?” Hoàng Phủ Phong Vân có chút bất đắc dĩ, dù sao biểu thức là một nhân tài hiếm có.

“Năng lực của Hoàng Thượng mọi người đều biết, ít đi vi thần, cũng sẽ không ảnh hưởng quốc chính.” Tâm ý Lãnh Thanh Phách đã quyết, sẽ không bị dao động.

“Nhưng...”

“Nhưng là ngươi phải để cho ta làm bảo chủ Lãnh Dạ Bảo.” Hoa Đề Lộ rút cuộc mở miệng, cười đến ngọt ngào lạ thường.

Nàng cho là Lãnh Thanh Phách sẽ tức điên, dù sao đó cũng là nơi hắn tốn mười năm thành lập nhưng chỉ trong một đêm đã đổi chủ.

“Vừa đúng, ta đã giải thích với người trong Lãnh Dạ Bảo.” Lãnh Thanh Phách Không chút nào dao động

Ah, như vậy còn không tức giận?! Thật thần kỳ!

Hoa Đề Lộ không đạt tới mục đích, không cam lòng. Nàng chính là muốn khiến tòa băng sơn này tức giận a, không nghĩ tới làm thế nào cũng không khi phụ được hắn!

“Hoa cô nương, nếu như ngươi nữa khi dễ Phách ca ca, ta thật sự sẽ rời nhà trốn đi.” Hùng Bảo Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn, cùng nàng náo như một đứa trẻ.”Người biết ta vừa ra đi, cha mẹ với đại ca nhất định sẽ gấp gáp cực kỳ, đến lúc đó người quán trà không chỉ có không ai giúp một tay, ngay cả cha mẹ cùng đại ca cũng không còn thời gian trông nom chuyện lớn nhỏ trong tiệm.”

“Hùng Bảo Bảo ngươi là đang uy hiếp ta sao?” Hoa Đề Lộ vẽ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hồi.

“Ta chỉ nói sự thật.” Hùng Bảo Bảo bẻ một phát, mười đầu bò cũng bất động.”Hơn nữa Phách ca ca cũng thỏa hiệp, hắn nguyện ý ở lại quán trà giúp người quán sự, ta cũng vậy nguyện ý tiếp tục giúp người, người sẽ thành toàn cho chúng ta sao?!”

Không phải Hoa Đề Lộ không muốn thành toàn bọn họ, mà là nghĩ tới Lãnh Thanh Phách, nàng không có cam lòng a!

“Đề Lộ, nàng nên đồng ý cho bọn họ thôi.” Hoàng Phủ Phong Vân nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của nàng.

Ừ... Cũng đúng.

Chỉ cần Lãnh Thanh Phách trở lại quán trà, thì nàng còn có nhiều cơ hội quấy rối hắn.

Nghĩ như vậy, Hoa Đề Lộ cười cười, lập tức vùng tay lên.

“Haiz..., được rồi, các người mau trở lại quán trà, ngày mai ta liền thay các người làm hôn sự.”

Hùng Bảo Bảo cho Lãnh Thanh Phách một cái mỉm cười, tay nhỏ bé đặt lên bàn tay to của hắn.

“Đừng nữa miễn cưỡng làm chuyện mình không thích.” Nàng cười đến rất ngọt, tựa như trộm mật ong. “Về sau, không thích việc gì ta giúp chàng chịu trách nhiệm!” Nàng vỗ vỗ ngực của mình bảo đảm nói.

Hắn bảo vệ nàng mười năm rồi, cuộc sống tương lai, đổi lại nàng sẽ bảo vệ hắn!

Lãnh Thanh Phách cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay nàng, cũng dịu dàng cười.

Chuyện tương lai để sau hãy tính, bây giờ hắn biết mình sẽ không cô đơn một mình nữa.

Bởi vì, hắn sẽ xây nên một mái nhà ấm áp, hạnh phúc thuộc về mình.

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-buong-binh-cua-vuong-gia>